

Tác giả Lương Kim Nghĩa

Truyện
Cười

101 Truyện Cười dân gian Việt Nam

101 TRUYỆN CƯỜI
DÂN GIAN VIỆT NAM

LƯƠNG KIM NGHĨA

Biên soạn

101 TRUYỆN CƯỜI DÂN GIẠN VIỆT NAM

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

SÚNG SẴN

Tiền con trai lên thành phố học, ông bố thân mật nói:

- Thành phố là chốn ăn chơi. Thời trẻ, bố từng sống ở đó, nên bây giờ không muốn cấm đoán con những điều tuổi trẻ thường mắc phải. Các cô gái ở đây xinh đẹp và đầy quyến rũ. Con có thể khuây khỏa chút ít. Có điều, mẹ con là người nghiêm khắc! Vậy, khi cần tiền thanh toán cho cô nào, con cứ viết thư về cho bố, nhưng nhớ nói đấy là tiền chi cho các cuộc đi săn...

Một thời gian sau, ông bố nhận được một loạt thư xin tiền đi săn. Lúc ở ngoại ô, lúc ở Gia Lâm và nhiều nơi khác, với những con số đáng ngại, mỗi lúc một tăng, từ 300 nghìn đến 500 nghìn rồi một triệu.

Đang định viết thư khuyên con bớt “săn bắn” để chăm lo việc học hành và để đỡ tốn tiền thì ông bố nhận được thư mới của con trai: “Gửi gấp 2 triệu để chữa súng săn!”

VUI MỘT CHÚT

Tại một khách sạn. Người quản lý nói với ông khách đến thuê khách sạn:

- Tôi chưa thể cho anh chị thuê chung một phòng chừng nào anh chưa chứng minh được đây là vợ anh.

- Nếu anh chứng minh được đây không phải là vợ tôi thì tôi đội ơn anh cả đời.

HOA HỒNG

Một cô giáo rất trẻ mặc một chiếc áo len đẹp có thêu một bông hoa hồng rất to và đẹp ở trên ngực.

Cô giáo tỏ ra rất hãnh diện khi được các em học sinh khen chiếc áo của mình. Nhân tiện đó cô giáo muốn kiểm tra kiến thức của các em học sinh liền hỏi:

- Đố các em hoa hồng sống bằng gì?

Học sinh thứ nhất trả lời:

- Thưa cô hoa hồng sống bằng

không khí và nước lã ạ!

Cô giáo nói không phải.

Học sinh thứ hai nhìn bông hoa trên ngực cô giáo và trả lời:

- Thưa cô hoa hồng sống bằng sữa ạ!

Cô giáo đỏ mặt trả lời không phải.

Học sinh thứ ba trả lời:

- Thưa cô hoa hồng sống bằng phân và nước giải nên nó mới to và đẹp như thế ạ.

Cô giáo rất hài lòng, nhưng học sinh thứ hai tỏ vẻ rất ngạc nhiên :

- Thưa cô em không ngờ rế của nó lại dài đến như vậy!!!

KHÔNG CAN THIỆP

- Thế có nghĩa là anh nhìn thấy tên tội phạm bóp cổ bà nhạc của anh?

- Thưa tòa, nhìn thấy ạ.

- Vì sao, anh không xông tới giúp?

- Tôi cũng muốn song nhìn thấy hấn ta tự mình có thể giải quyết được, nên tôi quyết định không can thiệp.

LẤY VỢ MÀ VẪN CÒN... RIN

Xã nọ có thành tích sinh đẻ kế hoạch rất giỏi, mỗi gia đình dứt khoát chỉ sinh từ một đến hai con, không hề có đứa thứ ba. Nào là đặt vòng, triệt sản, thắt ống dẫn tinh... Nghĩa là mọi biện pháp tránh thai được áp dụng tới một trăm linh một phần trăm. Người ta còn đồn rằng: có hai vợ chồng nhà nọ lấy nhau đã ba tháng mà chưa hề làm “động tác đầu” trong quy trình “sản xuất công dân”. Gương mẫu mà! Nghe đâu trước khi cưới họ cam kết với nhau phải đặt công tác lên hàng đầu, năm sau mới lo chuyện sinh con đẻ cái. Chị vợ tuy về lý thuyết thì nhất trí nhưng trong thâm tâm chưa thông lắm, bèn nghĩ ra nhiều kế để dụ anh chồng vào tròng. Đầu tiên chị sắm một chiếc giường lò xo thật mô-đen, trải nệm trắng và rắc nước hoa thơm ngát. Thật là hấp dẫn. Chỉ mới nhìn qua, dầu ai không buồn ngủ

cũng muốn leo lên nằm ngay. Nhưng chồng chị nhác trông, đọc to:

*Ta phải kiểm điểm cái giường
Có nó, kế hoạch thường thường
hổng to.*

Thế là mưu cái giường bị bể. Hai người lại tiếp tục “ăn cơm tập thể, nằm giường cá nhân”. Thua keo này, bày keo khác. Lần này chị vợ quyết tâm hơn, chị kiếm được phương thuốc mang tên “nhút dạ ngũ giao sinh ngũ tử” đem ngâm rượu Bàu Đá hắc hoi (Rượu Bàu Đá Bình Định uống một chén ba ngày sau miệng còn thơm). Chị đắc ý lắm nhảm “Anh ấy thích ăn cơm có chén rượu ngon, phen này phải biết”.

Đến bữa, chị xào nấu toàn cao lương mỹ vị dọn ra la liệt, không quên một đĩa thức nhắm mà anh ta ưa thích. Nhưng nào ngờ vừa xách chai rượu bổ thận ra chưa kịp rót anh chồng đã cảnh cáo:

*Ta phải kiểm điểm cái chai
Có nó, kế hoạch thường sai bét nhè.
Mưu kế lần nữa bất thành. Chị vợ*

tức lắm nhưng kiên trì theo đuổi mục đích. Một hôm chị giả đồ đau lưng, nhờ anh chồng bắt gió một hồi mà mặt vẫn tỉnh bơ, chị liền áp dụng câu Kiều “Xem trong âu yếm có chiều lả lơi”. Thấy tình thế nguy cấp, anh nghiêm giọng đọc luôn:

*Ta phải kiểm điểm cái lưng
Có nó, kế hoạch nửa chừng đi toi.*

Đến đây thì chị vợ hết cách. Sự bất quá tam mà. Thật là đáng khâm phục cho quyết tâm sắt đá của anh chồng.

Anh chồng thấy mình ba lần thắng thế, tự hào lắm. Anh thường khoe với bạn bè rằng mình đang ở tình trạng Lưu Bình - Châu Long, phải vinh quy bái tổ mới được động phòng hoa chúc.

Bạn bè thấy vậy hay tìm cách trêu chọc anh ta. Một lần, trong cuộc họp ở xã, có người lấy mảnh giấy ghi rằng “Yêu em ghê lắm” rồi ký mạo danh anh ta bên dưới. Mảnh giấy ấy được chuyển cho một cô gái độc thân xinh đẹp.

Cô ta cũng là tay văn nghệ. Cô ghi ngay vào mặt sau:

Bây giờ nước mới hỏi non

Sao đã có vợ mà còn trăng hoa?

Rồi chuyển cho anh ta. Anh đỏ mặt lúng túng. Sau vài phút suy nghĩ anh mới hiểu là bạn bè chơi khăm mình. Nhưng anh cũng lấy tinh thần, quyết không hổ mặt văn chương với người đẹp. Anh liền hạ bút trả lời:

Non hỏi nước mới cười khà

Tuy rằng lấy vợ nhưng mà... còn rìn!

MẸ KHÔNG CHO PHÉP

Hai ông bà già vào buổi chiều mùa đông ngồi ở nhà. Ông lão bảo:

- Bà nó ơi! Hãy nhớ lại thời trẻ của chúng mình đi!

- Được thôi! - Bà lão đồng ý - Ông hãy ra chờ tôi ở chỗ... như hồi trẻ ấy.

Ông lão thành kính trở lại điểm hẹn thuở xưa ngồi chờ một giờ rồi hai giờ, rét thâm tím cả người, răng rung cầm cập. Ông quay trở về nhà gất:

- Bà lão, làm sao bà không tới?

- Dạ thưa, mẹ em không cho phép ạ!

CHÓ LIÊN DA

Một chàng trai tới nhà người yêu chơi. Thấy ông nhạc vót tằm bị chảy máu tay, anh ta nói:

- Không sao đâu bác ạ, chó liên da, gà liên xương mà.

ALADANH

Aladanh sau khi lấy được công chúa, trong đêm tân hôn vô tình thế nào lại sờ phải cái đèn thần, lập tức thần đèn hiện lên khoanh tay nhìn hai vợ chồng. Công chúa ngượng lấm nói: Anh đuổi cái thằng này đi chứ. Aladanh lập tức ra lệnh cho thần đèn: Thần đèn hãy đi xây cho ta một cái lâu đài thật to. Thần đèn biến đi sau 5 phút đã xây xong quay lại tiếp tục khoanh tay nhìn hai vợ chồng. Aladanh tức giận ra lệnh: Thần hãy san bằng cho ta ba quả núi. Sau 3

phút thần đèn đã làm xong và đã có mặt ở đầu giường. Aladanh bối rối không biết phải làm gì nữa. Lúc đó công chúa nói: Em đã có cách rồi và gọi thần đèn ra ngoài cửa, và từ lúc đó trở đi không thấy thần đèn quay lại nữa. Sáng ra Aladanh ra cửa thấy thần đèn đang ngồi khóc ở trước cửa Aladanh hỏi: Làm sao thần đèn lại khóc, công chúa giao cho việc gì mà làm mãi không xong. Thần đèn mếu máo: "Công chúa đưa cho con cái sợi này bắt con vuốt cho thẳng mà con vuốt mãi cả đêm nó vẫn cứ xoắn".

THÓI XẤU

Nàng: Anh có hút thuốc bao giờ không?

Chàng: Không bao giờ.

Nàng: Vậy anh có uống rượu chứ?

Chàng: Đời anh chưa từng uống một giọt rượu nào.

Nàng: Thế còn cờ bạc? Chắc anh cũng có đánh chứ?

Chàng: Không khi nào, em cũng biết đấy.

Nàng: Vậy ngoài em ra anh còn để ý đến cô nào không?

Chàng: Em phải tin anh chứ. Anh chỉ có duy nhất em mà thôi!

Nàng: Nhưng anh cũng phải có một thói xấu gì đó chứ?

Chàng: À, đúng là thỉnh thoảng anh có nói dối.

ANH HAI VỢ

Một anh chàng có hai vợ, tối đến ngủ chung với vợ cả ở phòng trong, vợ lẽ ngủ phòng ngoài. Vào một đêm khuya, vợ lẽ hát:

*Đêm khuya, gió lộng sóng yên,
Lái kia có muốn, ghé thuyền
sang chơi.*

Anh chàng nọ lòng thì rất muốn ra, nhưng vợ cả giữ chặt quá, liền đáp:

*Muốn sang bên ấy cho vui,
Mắc đồn lính gác, khó xuôi được đò!
Cô vợ cả nghe thấy vậy liền hát:*

*Sông kia ai cấm mà lo,
Muốn xuôi thì nộp thuế đò rồi xuôi!*
Cô vợ bé vội đáp:

*Chẳng buôn chẳng bán thì thôi,
Qua đò hết vốn còn xuôi nổi gì.*

Anh chàng thấy vậy tức lắm. Phàm là lái buôn tất nhiên phải trường vốn lãi nhiều, cố chi chịu hẩm hiu như vậy. Bèn hát rằng:

*Anh đây buôn một bán nghìn,
Vốn dài lãi nhón xá chi một đò!*

Vợ cả thấy chồng ba hoa có phần hơi quá, già hai thứ tóc trên đầu rồi đâu còn phong độ như năm nào nữa, cười khẩy mà rằng:

*Khoe khoang chẳng ngượng
cái mồm,*

Gấp đôi chắc được nghìn đò đâu ra!

Khi đó vợ hai mới chợt hiểu là vợ cả đã... nhảm. Đâu vì tuổi cao sức yếu, chẳng qua mới cũ khác nhau! Đầu gối tay ấp những mong được trăm năm, ai ngờ xuân sắc mặn nồng qua nhanh hơn gió thoảng! Trước nhân tình thế thái như thế mà than rằng:

*Hay chẳng mới cũ khác ra,
Em đây vẫn thấy một ra ba nghìn!*

ÔI TÌNH YÊU

Nếu bạn giới thiệu cô ta với gia đình mình, cô ta cho là bạn định "trói buộc" cô ta.

Nếu bạn không giới thiệu, cô ta cho là bạn chỉ định quen cô ta "qua đường" không tính chuyện lâu dài.

Nếu bạn tặng nhiều quà cáp cho cô ta, cô ta nghi ngờ bạn đang có "ý đồ mờ ám".

Nếu bạn không tặng quà, bạn bị cho là người keo kiệt, không biết ga lăng.

Nếu bạn thường xuyên đưa đón cô ta đi làm, đi học, cô ta cho rằng bạn quản lý chặt quá!

Nếu bạn không đưa đón, cô ta sẽ bảo bạn không quan tâm, chăm sóc.

Nếu bạn làm theo những gì cô ta muốn, cô ta bảo bạn nhu nhược.

Ngược lại, bạn không phải là người chiều chuộng cô ta.

Nếu bạn không xin phép ba mẹ cô ta mỗi lần đi chơi, bạn là người không lễ phép.

Cô ta cho rằng những cuộc đi chơi lén lút, không xin phép thú vị hơn (cũng như những nụ hôn vụng trộm bao giờ cũng ngọt ngào hơn vậy).

Nếu bạn không cho cô ta biết những gì bạn định làm, cô ta sẽ giận dữ vì bạn không coi cô ta ra gì, không "thèm" chia sẻ với cô ta.

Cô ta không cho bạn biết những gì cô ta định làm, lý do: đợi có kết quả mới cho biết, sợ "nói trước bước không qua".

Bạn hứa sẽ cưới cô ta, cô ta cho bạn là "con ma nhà họ Hứa", những người hay hứa thường ít khi thực hiện lời hứa.

Nếu không hứa hẹn về một đám cưới, bạn bị cho là còn mơ tưởng đến một người khác.

Nếu bạn ít nói, "họ" cho bạn là cục mịch lạnh lùng hoặc tệ hơn bạn không biết cách nói chuyện.

Nếu bạn nói chuyện có duyên, "họ" nói bạn giả dối, mồm mép.

Nếu bạn hỏi "tối nay em đi đâu?", cô ta bảo bạn xét nét nhỏ mọn.

Nếu bạn không hỏi, cô ta cho rằng bạn hết yêu cô ta.

Nếu bạn cãi tay đôi với cô ta, bạn là người tính toán, hơn thua với cô ta từng li từng tí.

Nếu bạn im lặng, điều đó, với cô ta, nghĩa là bạn không còn quan tâm đến cô ta.

Và sau cùng nếu bạn không nói "anh yêu em", cô ta nghĩ rằng bạn không yêu cô ấy.

Ngược lại nếu bạn luôn miệng nói câu này, cô ta sẽ cho bạn là người... chỉ yêu bằng mồm!

TIẾP TẾ

Tại một trại giam nữ trại trưởng sau khi đi nhận tiếp tế lương thực về khoe:

- Chị em ơi, tôi muốn báo cho chị em hai tin mới, một tin vui, một tin buồn, chị em thích nghe tin nào trước.

Các nữ tù nhân nhao nhao lên:

- Nói tin vui trước đi, sau đó hãy nói tin buồn.

Nữ trại trưởng thông báo :

- Tin vui là: chúng ta được tiếp tế rất nhiều dưa chuột tươi và to.

Cả phòng giam như tức nước vỡ bờ reo lên vui sướng. Chị em hỏi:

- Thế tin buồn là gì?

- Tin buồn là: Tất cả các quả dưa chuột đều bị thái thành lát hết rồi.

CÁC MẶT

Tại hội nghị tổng kết thi đua của huyện, đồng chí phụ trách thi đua huyện nói với một đại biểu xã:

- Xã chị được lên báo cáo điển hình. Chị hay nói dài lắm, không ai nghe đâu. Phải nói ngắn thôi, nhưng vẫn cần nêu đầy đủ các mặt.

Phụ trách thi đua xã lên báo cáo:

- Thưa các đồng chí, tôi xin trình bày rất tóm tắt các mặt thành tích của xã chúng tôi.

Về toàn diện, chúng tôi được mặt năng suất lúa.

Đội kỹ thuật được thành tích ở cái mặt giống.

Các cháu thiếu nhi được thành tích ở cái... mặt trâu.

Đội chăn nuôi được thành tích ở cái... mặt lợn

Trạm phòng dịch được thành tích ở cái... mặt chó.

Chị em phụ nữ được thành tích ở cái... mặt vòng.

Thành tích chúng tôi còn có nhiều mặt nữa, nhưng không thể kể hết ra đây.

VÌ NÓ LÀ CON LỪA

Một diễn giả, để chứng minh cho mọi người cái hại của tệ nghiện rượu, đã hỏi cử tọa như sau:

- Thưa các ngài, nếu chúng ta đặt một con lừa trước một xô nước và một xô rượu, nó sẽ chọn xô nào để uống?

- Tất nhiên là xô nước rồi!

- Vì sao vậy?

- Vì nó là đồ con lừa!

TUỞNG LÂM

Có một anh chàng say, mỗi khi nhậu say về lại hôn vợ rất là... Tây - một cử chỉ mà hầu như anh ta không thực hiện những khi tỉnh. Bởi vậy, bà vợ dù rất bực mình, nhưng cũng cảm động về cái cử chỉ âu yếm, thân thiết ấy mỗi khi anh chồng say rượu.

- Tại sao cậu hay hôn vợ những lúc say quá như vậy?

- Có gì đâu. Những lúc ấy mình tưởng bà xã là cô hàng xóm.

AI ĐANG NÓI ĐÂY

Sau khi nghỉ hè, Tôm vẫn chưa muốn đi học mà muốn ở nhà thêm ba ngày nữa. Nó gọi điện thoại cho thầy giáo và cố bắt chước giọng nói của bố: "Thưa thầy, cháu Tôm bị ốm, phải vài ngày nữa cháu mới đi học được".

"Vâng! Vâng!", thầy giáo trả lời: "Tôi rất buồn về chuyện đó. Thế ai đang nói chuyện đây?"

Tôm trả lời: "Thưa thầy, bố em ạ".

KÈN

Có một thanh niên được mời đến nhà một người bạn ăn cơm. Sau khi ăn uống xong cậu ta bảo bạn:

- Tổ phải chuẩn về cơ quan thôi. Máy giờ rồi nhỉ?

Thế là người bạn đứng dậy, bước ra nhìn qua cửa sổ. Anh ta ngắm trời một lúc rồi tuyên bố:

- 2 giờ kém 25.

- Sao cơ? Người bạn ngạc nhiên hỏi. Cậu không có đồng hồ à?

- Không. Cái chính là tớ cũng chẳng tin vào đồng hồ.

- Thế cậu tin là không bao giờ nhầm giờ bằng cách nhìn trời chứ?

- Không bao giờ cả!

- Nay, thế cậu thức dậy vào lúc đêm thì cậu làm sao biết được là mấy giờ?

- Thì tớ đã có cái kèn.

- Sao, cậu nói cái gì cơ?

- Tớ nói là tớ đã có cái kèn. Nếu tớ tỉnh dậy vào ban đêm mà tớ muốn

biết mấy giờ rồi thì tớ sẽ thổi kèn lên.

- Rồi sao nữa?

- Ồ, lúc đó chắc chắn sẽ có người hàng xóm nào đó mở cửa sổ và hét toáng lên: “Mới ba giờ sáng mà thằng diên nào đã thổi kèn âm ỉ lên thế!”

VỢ TÔI BẮT...

Quan tòa hỏi tên trộm:

- Như vậy là anh đã đột nhập tiệm quần áo phụ nữ năm lần trong một đêm. Thế anh đã lấy được gì?

- Một cái áo dài phụ nữ.

- Một cái thôi à? (Quan tòa hỏi và nhắc cao cặp kính để nhìn cho rõ)...

- Vâng, nhưng vợ tôi bắt tôi phải trở lại bốn lần để đổi đúng chiếc áo mà nàng thích.

ĐỖ ĐỂ

Một bà đỗ khá lành nghề nhưng hay mất bình tĩnh. Người ta gọi bà

đến dỡ một ca để. Bà đến với hòm dụng cụ trong tay, bà nói với người chồng:

- Anh hãy đi khỏi chỗ này, đây không phải việc của anh.

Khoảng 10 phút sau, bà thò đầu qua cửa ra vào và nói:

- Anh có kìm không?

- Hả? Người chồng lo lắng hỏi.

- Vâng, kìm, nhanh lên, hãy tìm đi! Không há hở gì hết, tôi biết việc tôi làm.

Ông chồng đi tìm cho bà ta một cái kìm, nhưng khoảng 15 phút sau, bà lại xuất hiện ở cửa:

- Anh có cái cờ lê to không?

- Cờ lê á! Lạy Chúa, điều gì đã xảy ra thế?

- Không có gì cả đâu, anh khỏi lo. Tôi có bằng cấp hẳn hoi cơ mà, nhưng tôi cần một cái cờ lê!

Người chồng đem đến cho bà một cái cờ lê. Bà khép cửa lại. Người ta nghe thấy tiếng kim loại va chạm nhau đến ghê rợn, xủng xoảng, két... két... Ông chồng hồn vía lên mây.

Mười lăm phút sau, bà đỡ thò đầu qua cửa, nhể nhại mô hôi, thở hỏn hển:

- Hãy nghe đây, anh gọi cho tôi một người đồng nghiệp của tôi, tôi không làm thế nào mở được hòm đồ nghề của tôi được.

TIỀN PHẠT

Một người dân đã sống ở một thành phố xứ Êcốt (Anh), nay có dịp trở lại thăm, trông thấy một cái biển mới trong công viên: “Không giẫm lên cỏ. Ai giẫm lên cỏ phải phạt một silinh”.

Thấy khác hẳn ngày trước, ông ta chạy đến hỏi người cảnh binh đang làm nhiệm vụ gần đó:

- Thưa ông, tại sao ngày nay lại giảm nhẹ tiền phạt như thế? Trước đây những ba silinh kia mà!

- Hạ là phải, vì nếu phạt ba silinh thì chẳng ma nào dám giẫm lên cỏ à, ông hiểu chứ?

- !!!

GÂY KHÔNG KHÍ

Hôm đó có cán bộ sở giáo dục dự giờ sinh vật vì nghe nói thầy dạy rất vui, rất “có không khí”. Sau khi giới thiệu người dự giờ và kiểm tra bài cũ xong, thầy hăng giọng lấy *Kiều*:

Trăm năm trong cõi người ta

Ai ai cũng phải thở ra hít vào

Mọi người còn ngơ ngác thì thầy đã ngâm tiếp:

Trăm năm trong cõi người nào

Muốn sống thì phải hít vào thở ra.

Rồi thầy dừng lại nêu câu hỏi để học sinh suy nghĩ: Các em có biết mấy câu đó nói về hiện tượng gì của cơ thể con người không?

Học sinh cả lớp vừa cười vừa bàn tán xôn xao, mỗi em nói một phách. Có một em nói to lên: “Thở, thở ạ”. Thầy liền hớn hở mà rằng: “Khá lắm! Đúng lắm! Thở, hô hấp. Hôm nay chúng ta học bài mới: Hệ hô hấp.”

Những người dự giờ, bấy giờ mới thở phào một cái.

TỘI "HẮT HƠI"

Quan tòa hỏi tên ăn trộm:

- Trước đây anh đã ngồi tù lần nào chưa?

- Thưa tòa đã có một lần rồi ạ!

- Vì sao vậy?

- Thưa, vì tội "hắt hơi"

- Đừng nói ba láp! Không có đạo luật nào bỏ tù người ta về tội "hắt hơi" cả.

- Thưa tòa, tôi không dám nói nhảm nhí đâu ạ. Sự việc như thế này: Hôm ấy tôi lén vào một nhà, tôi mò đến một chiếc hòm, tôi vừa ra thì... bất thành linh... tôi hắt hơi! Thế là người ta tóm cổ tôi lại và sau đó tôi bị bỏ tù!

THÓI QUEN NGHỀ NGHIỆP

Thầy giáo trẻ dạy văn tâm sự với người yêu, một đồng nghiệp:

- Hôm nay anh hẹn gặp em để nói

chuyện về chủ đề tình yêu. Tư tưởng chủ đề là anh rất yêu em. Anh sẽ thổ lộ với em thành ba đoạn, mỗi đoạn sẽ có phân tích, lập luận để em hiểu hết tình cảm của anh. Kia! Em vẫn nghe anh đấy chứ? Lát nữa anh sẽ phát vấn đấy. Anh sẽ dẫn chứng thật cụ thể, sinh động. Qua mỗi phần sẽ có tiểu kết để em nắm. Em hiểu chứ...

Cô gái nhẹ nhàng:

- Dạ, "thưa thầy", hiểu.

- Chết! Sao em gọi anh thế?

VỪA BUỒN CƯỜI VỪA SỢ

Một ông lão nọ, có con gái lớn sắp gả chồng, một hôm lão gọi một anh trai làng có tiếng là láu lĩnh đến bảo rằng: “Hể anh làm thế nào cho cả nhà ta vừa buồn cười vừa sợ thì ta gả con gái cho”.

Anh này nhận lời, và giao hẹn cho ông cụ phải giữ đúng lời hứa.

Anh liền về nhà giết một con dê. Đêm đến anh chờ mọi người ngủ say liền lén vào buồng cô gái, để bộ lông dê lên bụng cô ta. Rồi lại lén sang buộc hai hòn dái dê lên cổ ông cụ và trải trước buồng cụ tấm da dê còn tươi. Sau đó xuống bếp để đầu dê vào chảo sau ba ông đồ rau, nhét cái kèn vào ống thổi lửa và đặt một chiếc pháo tổng cạnh đĩa dầu ta làm bắc.

Xong xuôi, anh trở lại buồng cô gái, lấy kim khế chích vào bụng cô ta: thấy đau, cô gái giật mình sờ lên bụng thì vớ phải tinh ruột là ruột, khiếp quá cô vội kêu lên: “Bố ơi! Muỗi đốt con lòi ruột ra rồi!”

Ông cụ nghe tiếng, hoảng hồn vùng dậy chạy ra cửa, giẫm phải tấm da dê ngã đánh “oạch” một cái, sờ lên cổ thấy hai hòn dái, hết vía vội kêu lên.

“Bà ơi! Tôi ngã thọt dái lên cổ rồi!”

Bà cụ vội vàng trở dậy, bưng đĩa đèn chạy xuống bếp lấy lửa, cầm đến cái ống thổi, thổi lên cứ nghe toe toe... lửa sáng nhìn lên thấy ông táo nhe hai hàm răng nhản nhở. Bà cụ sợ quá chấp tay kính cẩn vừa lạy vừa nói: “Ông giận gì tôi mà nhản răng ra thế”. Ông lão trên nhà đợi lâu thét lên:

- Con lòi ruột, chồng thọt dái, không nhanh chân lên, còn vui nổi gì mà thổi kèn!

Bà lão vội lấy lửa châm vào đèn thì nghe đánh đùng một tiếng vang nhà. Mọi người lại bị một mẻ kinh hồn van lạy xin trời đừng giáng họa.

Lúc ấy anh chàng kia mới chạy ra châm đèn lên. Cả nhà nhìn thấy nhau, ôm bụng cười một mẻ suýt chết.

QUA MẮT

Giờ kiểm tra. Cả lớp đang im lặng làm bài còn thầy giáo tranh thủ đọc tiểu thuyết. Bỗng thầy đồng dục:

- Tuấn! Không được nhìn bài của bạn.

Có tiếng rụt rè:

- Dạ, thưa thầy...

- Không thưa với gửi gì hết cả. Tôi nhìn thấy hết rồi. Qua mắt tôi thế nào được.

- Thưa thầy... hôm nay bạn Tuấn nghỉ học ạ.

- !!!

VÌ SAO TỰ ĐỨC GHÉT NGUYỄN DU!

Nhân dịp thầy đồ đi vắng, mấy cậu học trò ngồi rồi, đem sách vở chữ nghĩa ra đố nhau. Hết chuyện Đường, chuyện Tống, các cậu lại bàn sang *Truyện Kiều*. Một cậu lên tiếng hỏi các bạn:

- Người ta bảo rằng, đọc quyển *Kiều*, vua Tự Đức giận dữ thốt lên:

“Phải chi Nguyễn Du còn sống thì nọc ra đánh cho ba chục trượng”. Đố các anh biết tại sao Tự Đức lại nổi cáu lên như thế?

Một cậu đáp:

- Thế cũng phải hỏi. Tại vì lúc ấy nhà vua đọc đến câu:

*Chọc trời khuấy nước mặc dầu
Dọc ngang nào biết trên đầu có ai.*

Nhà vua cho thế là vô quân, vô phụ nên tức giận chứ sao.

Cậu kia nói:

- Không phải! Từ Hải làm giặc, chống lại triều đình, nói như thế là đúng.

- Từ Hải nói chứ có phải Nguyễn Du nói đâu mà đòi đánh Nguyễn Du?

Một cậu khác lại nói:

- Thế thì vì câu này:

*Một ngày lạ thói sai nha
Làm cho khốc hại chẳng qua vì tiền*

Tôi nghe có người bảo rằng nguyên trước đó, Nguyễn Du viết là “thói quan nha”, Tự Đức đọc lấy làm bất bình vậy là các bản Kiều sau này đều phải chữa lại là: “thói sai nha”.

Cậu học trò vẫn đứng đĩnh:

- Cũng không phải! Cho rằng việc ấy có thật đi nữa, thì Nguyễn Du nói đến các quan chứ nói gì đến vua mà TỰ ĐỨC phải giận họ?

Một cậu ngồi bên cạnh giải đáp thêm:

- Thế thì có lẽ như thế này: trong *Kiều* có câu:

*Quá quan này khúc Chiêu quân
Nửa phần luyến chúa, nửa phần*

tư gia.

Tôi cũng nghe có người nói văn bản cũ, Nguyễn Du viết là “Nửa phần oán chúa”, Oán thì đúng hơn, vì Chiêu Quân lúc này đi cống Hồ rất giận Hán nguyên đế, TỰ ĐỨC thấy lời văn nói thẳng vào việc oán vua nên khó chịu, bắt phải chữa lại, có phải không?

- Cũng không phải. Đó là câu chuyện Chiêu Quân với vua Hán, can dự gì đến TỰ ĐỨC?

Nói thế nào cũng bị chê là sai, cả bọn bực mình:

- Thôi thế chúng tao đành chịu. Để phần anh trả lời lấy. Nếu anh nói

không xong thì chúng ta cũng nọc anh ra, đánh cho ba chục!

Anh kia ung dung trả lời:

- Là vì trong suốt cả *Truyện Kiều*, hễ khi nào Nguyễn Du nói thẳng đến Tự Đức là chỉ có chê bai, chứ không có gượng nhẹ chút nào cả.

- Tầm bậy! *Truyện Kiều* là truyện cô Kiều, làm gì mà có chuyện nói thẳng đến Tự Đức.

- Ấy thế mà có đấy!

- Đâu? Đâu? Anh nói xem.

- Hãy thông thả, thế anh có biết tên Tự Đức là gì không? Tên tục ấy?

- Tên là Hồng Nhậm chứ gì!

- Không phải tên chữ. Tên cúng cơm kia!

- Tên là Thi. Mỗi lần ta đi thi, làm văn viết đến chữ “Thi” phải kiêng húy, vì nó là tên vua.

Anh học trò kia gật đầu:

- Đúng đấy! Tên Tự Đức là Thi. Trong *Truyện Kiều* hễ khi nào Nguyễn Du nhắc đến chữ “Thi”, là đều nói bằng giọng khinh bỉ, hỗn xược. Này nhé:

*Ra tuồng trên bục, trong dẫu
Thì con người ấy ai cầu làm chi.*

Thôi thì thôi! Có tiếc gì...

Tai hại hơn nữa có lúc Nguyễn Du
phỉ báng:

Tha cho thì cũng may đời

Làm ra thì cũng là người nhỏ nhen.

Toàn một giọng chê anh thì kém
cỏi, không ai cầu, không ai thiết. Thì
là hấn người nhỏ nhen, may đời mà
được thiên hạ ngó đi cho. Thế đấy!
Trách gì mà Tự Đức nghe đến chẳng
phải lộn gan lộn ruột!

Mấy câu nghe giải thích, cười vang
cả lên.

BỘ RÂU CỦA PHÚ ÔNG

Ở làng nọ có một phú ông tính tình
tham lam vô kể. Hễ bất cứ việc gì,
miễn là kiếm được tiền, thì dù phỉ nhổ
đến mấy y cũng làm bằng được.

Một hôm đang ngồi xem dây tó đốn
tre để bán, phú ông chợt thấy một anh
nông dân cầm mấy chục quan tiền tốt

cứ đi tới đi lui gần đó. Lấy làm lạ, phú ông háng giọng “e hèm”... rồi hách dịch quát hỏi:

- Ê! Thằng kia! Rình mò chi đó? Định ăn trộm hả?

Anh nông dân vội phân trần:

- Dạ con đâu dám! Số là con đang đúc một pho tượng Quan Vân Trường, to y như người thật. Các cụ trong làng sai con đến kiếm mua một bộ râu năm chòm thật đẹp để gắn vào. Con đi mãi mà chưa kiếm được ai chịu bán, ai cũng nói râu tóc là của cha mẹ sinh ra, không ai chịu cắt đi cả. Vậy mà...

Phú ông nghe nói, nghĩ ngay đến bộ râu của mình, vội cắt ngang lời:

- Hầy! Thế mày mua với giá bao nhiêu?

- Dạ, ba chục quan ạ.

Nghe món tiền to, phú ông như mở cờ trong bụng liền đổi thái độ, dịu giọng:

- Ồ, giá cũng được đó. Này, anh thấy hàm râu của ta ra sao? Đẹp đấy chứ? Có mua ta bán cho.

Anh nông dân khúm núm:

- Dạ, sao đâu dám...

- Sao lại không dám? - Phú ông sốt ruột.

Anh nông dân tỏ ý băn khoăn:

- Dạ, ông là bậc chức sắc trong làng, không có hàm râu làm sao đi ra với người ta được? Con sợ ông đùa, nói vậy cho con làm rồi quở con bất kính.

Phú ông xua tay rồi rít:

- Không đâu, ta đã nói là thật, quân tử nhất ngôn. Anh đừng sợ gì hết.

Anh nông dân còn tỏ vẻ phân vân, ngần ngại mãi. Phú ông phải nằn nì cuối cùng hai bên thỏa thuận, phú ông viết giấy cam đoan đến mai sẽ bán cả hàm râu cho anh con trai lấy ba mươi quan tiền, nếu giữa chừng đổi ý sẽ phải đền ba trăm quan. Viết giấy rồi, phú ông vẫn cứ sợ anh nông dân đi mua nơi khác, còn dằn đi dằn lại mãi:

- Thế là “giao mỗi miếng” rồi nhé, không được quên đấy!

Sáng mai đến giờ hẹn, lão phú ông bắc ghế ra sân chờ. Mặt trời vừa lên khỏi ngọn cây thì anh nông dân đến,

đem theo mấy người lực lưỡng. Trước sự kinh ngạc của phú ông, anh ra lệnh cho mấy người kia đẽ lão xuống, kê dao vào định khoét lấy bộ hàm.

Phú ông hoảng hốt kêu lên:

- Ô hay, tôi bán râu cơ mà, sao lại đòi khoét thịt?

Anh nông dân đưa giấy cam đoan ra:

- Thì không phải chính ông đã viết giấy bán cả hàm râu lấy ba mươi quan tiền sao. Nếu chỉ râu không, có râu mà đất thế! Bây giờ ông lật lọng phủng?

Phú ông thua lý, cãi mãi không được, đành bồi thường ba trăm quan để cứu lấy bộ hàm của mình.

Anh nông dân và những người cùng đi về rồi, lão ta tức và tiếc của quá, ngã bệnh. Thuốc thang hơn mười hôm sau mới khỏi. Trên giường bệnh, lão buồn tình cảm tác một bài thơ:

*Tham thân chẳng có ích gì đâu
Trẻ dại còn theo đến bạc đầu
Trót đã tay chàm rồi mới biết
Tham thân chẳng có ích gì đâu.*

THẬT THÀ

Chàng và nàng đang ngồi tâm sự:
Chàng hỏi:

- Em yêu, theo em thì tình yêu có màu gì?

Nàng bẽn lẽn:

- Dạ... màu đen.

- Sao kỳ vậy?

- Từ khi quen anh cho tới giờ, những nơi anh đưa em đi chơi nơi nào cũng tối thui à!

- ?!

TÊN ÂU YẾM

Bà vợ than với người hàng xóm:

- Chồng tôi trước đây thường âu yếm gọi tôi bằng tên những con vật như “Con chim bé bỏng của anh”, “con mèo cưng yêu dấu”. Vậy mà những từ ấy bây giờ đã biến mất.

- Ôi! Không phải vậy đâu. Anh ấy vẫn gọi chị bằng tên con vật đấy chứ!

- Thật không?

- Thật chứ. Mới hôm qua anh ấy còn nói với tôi: “Tôi phải về ngay không thì con hổ cái nhà tôi nó gầm lên bây giờ”.

MÌNH LÀ AI NHỈ?

Đêm khuya cô vợ mơ thấy dường như mình đang ngủ với nhân tình thì chồng bước vào phòng. Bừng tỉnh nàng đánh thức chồng:

- Nhảy qua cửa sổ mau lên, chồng em về đấy!

Người chồng mắt nhắm mắt mở,

hốt hoảng tuột khỏi giường, mở cửa sổ nhảy vọt qua. Khi bay qua cửa sổ anh tự nghĩ:

- Thế mình là ai nhỉ?

LÝ DO

Hai người đàn ông gặp nhau ở địa ngục, họ kể cho nhau lý do phải xuống dưới đó.

- Tôi chết vì lạnh - Người thứ nhất nói.

- Còn tôi chết do ghen tuông, cứ nghe vợ có nhân tình là bỏ cả việc đi về nhà rình bắt. Một hôm do tìm không thấy tình địch, uất quá tôi đứt mạch máu não mà chết.

- Trời! Nếu như lúc ấy anh mở tủ lạnh ra thì có phải là hai chúng ta không phải phí đời rồi không?

TỘI GÌ?

- Sao mặt mũi cậu sưng vù lên thế kia?

- Tổ vừa bị mấy thằng bạn nện cho một trận chí tử.

- Vì tội gì vậy?

- Tội chung thủy.

- Chung thủy thì tốt chứ sao?

- Nhưng tổ chung thủy với vợ... chúng nó!

NGÔN NGỮ NGHỀ NGHIỆP

Hai vợ chồng mới cưới đã ra tòa đòi ly hôn. Tòa hỏi lý do, chị vợ đáp:

- Anh ấy chỉ có mã bên ngoài là đẹp, còn bên trong là hàng kém phẩm chất.

Anh chồng cũng không kém, nói:

- Thưa quý tòa, tôi được bố mẹ cô ta “tiếp thị” bảo đảm là hàng xịn nhưng về dùng mới biết là hàng “xây cần hen”!

CHA, MẸ VÀ HÔN NHÂN

- Sao mà cậu không cưới vợ đi?

- Mình không tài nào tìm được vị

hôn thê. Tất cả những cô gái mình tìm mẹ mình đều không ưng.

- Vậy thì cậu hãy tìm cô nào giống mẹ cậu vậy.

- Đã tìm rồi đấy, nhưng bố mình lại làm âm ỉ cả lên.

CÔNG DỤNG CỦA CÁI TAI

Trong giờ học Minh không tập trung nghe giảng. Khi thầy giáo bắt trả lời câu hỏi, cậu chịu cứng không trả lời được. Thầy véo tai cậu:

- Em mọc ra hai cái tai để dùng vào việc gì?

Minh nhăn nhó đáp:

- Cái tai này đã bị thầy dùng rồi. Còn cái tai kia sau khi về nhà bố em sẽ dùng ạ!

THẦY GIÁO

Thầy giáo hỏi:

- Khi người khác không còn hứng

thú gì nữa, mà người ấy vẫn cố tiếp tục trình bày, vậy chúng ta gọi người ấy là gì?

Học trò đồng thanh đáp:

- Thầy giáo ạ!

KẾT NGHĨA

Bà mẹ nói với con gái:

- Mẹ thấy con thân mật với thằng Dũng quá đấy. Còn nhỏ, con phải lo học...

- Mẹ đừng lo. Anh ấy xem con là em kết nghĩa.

- Không được. Ngày xưa bố con là... chú kết nghĩa của mẹ đấy!

BỆNH NGHỀ NGHIỆP

- Tại sao nhiều khi em đang ở thời kỳ “nguy hiểm” mà anh cứ nài nỉ bằng được. Bộ anh không biết chúng ta đã vỡ kế hoạch hai đứa rồi à?

- Thế chẳng lẽ em không biết anh

là nhà văn sao hả?

- Nhà văn thì sao?

- Thì “sáng tác” phải theo cảm hứng chứ!

KHÔNG CAN, TÔI CÒN UỐNG ĐẾN SÁNG

Một anh chàng ngồi uống rượu ở cái quán ngay bên cạnh một bức tượng. Sau khi uống đã khá nhiều anh ta đứng dậy ra về. Tới cửa, thấy bức tượng chỉ tay vào quán, anh ta nghĩ: “Chắc mình uống chưa đủ đô, chưa xứng đáng nam nhi nên tượng mới chỉ tay vào quán bảo mình uống tiếp”. Anh ta bèn vào quán uống thêm chai nữa. Rồi lại mò ra cửa, thấy tượng vẫn chỉ thẳng tay vào quán, anh ta lại vào uống tiếp.

Đến lần thứ tư, ra cửa, thấy tượng xua tay, anh ta tự nhủ: “Chắc ông định can mình, thôi chả uống nữa”. Trước khi về anh ta còn bảo bức tượng:

“Ông mà không can, tôi còn uống đến sáng!”.

PHAO CÂU ĐÂU RỒI?

Ở một bữa tiệc, có ba ông khách đều thích chén phao câu vẹt. Ba ông lại ngồi cùng mâm với nhau. Khi chủ nhà quay vẹt, không ai bảo ai, cả ba ông đều đưa mắt chăm chú nhìn phao câu. Khi chủ nhà vừa dọn ra đĩa và lên tiếng “mời” là cả ba đôi đũa từ ba phía bật lên như điện, nhào tới chỗ phao câu vẹt. Một ông khách may quá gấp trúng phao câu, bèn đưa ngay vào mồm xơi luôn. Hai ông kia tìm không thấy bèn lên tiếng hỏi: “Phao câu đâu rồi?” Ông khách vớ được phao câu đang chén liền chỉ vào mồm mình: “Phao câu đây nè!”

CHỚ VỘI PHẤN KHỞI!

Một bệnh nhân vừa được mổ xong

sướng quá nói to: “Cảm ơn trời đất, ca mổ của tôi xong rồi, thành công rồi!”

- Này đừng phấn khởi quá sớm thế
- Người bệnh bên cạnh nói: Hôm trước bác sĩ mổ cho tôi, bỏ quên một nắm bông, thế là lại phải mổ ngực tôi để tìm đấy...

Người bệnh khác cũng nói:

- Tôi cũng thế đấy, phải mổ lại để tìm chiếc panh cầm máu để sót trong bụng...

Đúng lúc đó, người bác sĩ mới mổ ca vừa rồi đi vào hỏi:

- Có ai trông thấy chiếc găng tay của tôi để ở đâu không?

Bệnh nhân mới mổ ca vừa rồi tức thời ngất xỉu!

BÍ QUYẾT BUÔN BÁN

Chủ tiệm buôn giảng giải về bí quyết buôn bán cho cậu thanh niên mới đến làm thuê:

- Cậu phải biết rằng, nhất thiết không thể để khách tay không ra về vì

cửa hàng không có hàng mà khách cần. Người buôn bán giỏi là phải bán được hàng khác thay thế cho khách.

Một hôm, khi cậu ta đang trông coi cửa hàng, thì có một khách hàng đến. Bà ta nói:

- Tôi cần mua giấy vệ sinh.

- Rất đáng tiếc, thưa bà, chúng tôi vừa mới bán hết rồi ạ. Nhưng vừa nói xong, cậu ta nhớ tới lời dặn của chủ, bèn đơn dả nói: Thưa bà kính mến, giấy vệ sinh đã bán hết rồi..., nhưng chúng tôi có giấy ráp hảo hạng, bà có lấy không ạ?!

THỬ XEM ANH CÓ SỢ KHÔNG

Quan huyện dự tiệc xong lên kiệu về nhà, phu kiệu vấp phải đá trên đường, xuyết nữa hất quan ra khỏi kiệu khi ngài đang lim dim ngủ. Khi đó quan không nói gì cả, chờ khi về đến huyện đường, quan vừa xuống kiệu liền thét: “Lôi phu kiệu ra đánh 40 roi!”. Phu kiệu hoảng hồn, không

biết làm thế nào.

Lính lấy roi ra, quan huyện liền quát dừng lại, rồi nói với phu kiệu:

- Trên đường anh làm ta hết hồn một phen, thì nay ta cũng phải dọa anh một phen để thử xem anh có hoảng sợ không đó thôi!

TÀI ĂN CỨT CHÓ

Một ông nọ có cô con gái lớn khá xinh, có nhiều anh trai làng muốn hỏi làm vợ. Ông cụ liền thách: “Đứa nào ăn được ba bãi cứt chó thì tao gả con gái cho”. Bên láng giềng nhà ông cụ có một anh chàng nhận lời. Đêm ấy anh này mua mật và bột về nấu ba bát chè lam đổ làm ba đồng trên mấy chiếc lá trong vườn nhà ông cụ này. Sáng hôm sau, khi mọi người đã đến chứng kiến, anh liền ra vườn hót từng đồng “cứt chó” mà ăn rất ngon lành. Chỉ loáng một cái hết cả ba đồng. Mọi người lắc đầu, lè lưỡi phục lẫn.

Ông bà cụ cũng chịu anh này là tài,

nhưng lại hối hận vì thực ra ông chưa muốn gả chồng cho con gái vội. Tưởng rằng thách thế thì bọn thanh niên sẽ chịu bó tay, không ngờ lại gặp phải thằng “bất trị” này. Hai ông bà bàn nhau có ý lảng ra không gả con cho anh láng giềng nọ. Biết thế, anh này liền nói với vợ chồng ông cụ rằng: “Ông bà đã hứa thì phải giữ lời hứa. Có cả làng chứng kiến cho tôi. Nếu ông bà không muốn gả con gái cho tôi thì phải ăn cút chó như tôi, tôi mới chịu”. Hai vợ chồng ông cụ bàn nhau “Chắc cút chó không khó ăn lắm thì một lúc nó mới ăn được ba đồng như thế chứ”. Và hai ông bà này nhận lời là sẽ ăn cho nó xem. Anh này liền ra vườn hót một đồng cút chó chính cống để lên bàn. Ông cụ ngồi thấy đã lợm giọng, đến lúc nhắm mắt liêu nếm một tí thì không sao chịu được, nôn oẹ lung tung. đành phải gả con cho anh kia.

Thế là vừa phải ăn cút chó lại vừa phải mất con gái.

CHA NÀO CON NẤY

Hai cha con nhà kia đều tham ăn. Một hôm cả hai cha con đến nhà bạn ăn cơm. Cậu con trai ăn no rồi muốn ra ngoài chơi. Ai ngờ vì ăn nhiều quá, đi không lọt cửa. Ông bố thấy vậy, khẽ mắng con:

- Chẳng ra làm sao cả, tham ăn đến thế à? Nếu tao mà khom được lưng thì thế nào cũng cho mày một trận.

CÁI CON QUÝ NÀY SẮP ĐÁNH RẮM

Thằng con trai một nhà giàu ở nhà mãi chịu không nổi, bèn đi ra ngoài làng chơi. Nhưng hắn lại không muốn nhiều người nhìn thấy rồi nói ra nói vào về hắn.

Ấy vậy mà một lão nông đang cày ruộng đã trông thấy và để ý đến hắn. Ông tỏ ra rất bức, lấy roi quất mạnh vào lưng trâu một cái, nhổ một bãi nước miếng, rồi quát to: “Mày mù hay sao thế hả, tại sao cứ đi xiêu xiêu vẹo

veo, không đi thẳng đường hả!”

Cậu con trai du đãng lang thang nọ biết là ông nói bóng nói gió ám chỉ mình, thế là nổi xung lên chạy đến chỗ ông lão định thanh toán với ông chuyện này.

Ông lão thấy hai tay hấn chống ngang lưng, ngó nhìn bờ ruộng như đang tìm hòn đá, nên ông cũng nghĩ cách. Sắp đến đầu bờ ruộng, đột nhiên ông dừng trâu lại, hai tay vốc bùn xoa kín vào đít trâu. Tay du đãng đang trợn tròn con mắt chuẩn bị gây sự với ông, thì thấy ông xoa bùn vào đít trâu như vậy, không nén nổi cười:

- Ông ơi! Ông làm gì thế?

Ông lão cười nhạt một tiếng, rồi nói:

- Lão đoán cái đồ súc sinh này nó sắp đánh rắm rồi, cho nên ta đắp bùn bịt đít nó lại để khỏi thối đấy mà!

BIẾT TỔNG LÒNG VỢ

Một đôi vợ chồng đang phơi cá ở bãi biển. Cô vợ trông thấy một cô gái mặc

áo tắm nằm tênh hênh ở đầu bãi.

- Này! Anh trông kia - cô vợ gọi chồng rồi nói - Cô ta trần truồng như nhộng ấy! Chắc anh mê lắm nhỉ?

Nhưng anh chàng vẫn mãi mê làm việc.

- Sao? Chẳng nhẽ anh không thấy khoái tí nào à? - Cô vợ lấy làm lạ hỏi chồng.

- Tất nhiên rồi. Người chồng lạnh nhạt nói với vợ - Nếu như cô ta trần truồng như nhộng thật thì chắc chắn em sẽ không để cho anh nhìn rồi.

CÁI MẶT ĐÁNG BAO NHIÊU TIỀN?!

Bốn anh bạn: đang cùng đi chơi, bỗng cùng trông thấy một đồng tiền trên đường. Thế rồi cả bốn cậu nhao nhao lên cãi nhau, tranh nhau không ai chịu ai, cuối cùng phải kéo nhau lên kêu trình quan huyện xét xử.

Quan huyện lại là một tên tham lam khét tiếng. Cho nên ngay từ đầu hắn đã tìm cách chiếm bằng được

đồng tiền ấy. Mắt quan đảo quanh một lượt rồi nói:

- Các anh nói là các anh cùng nhìn thấy đồng tiền, vậy thì nay chỉ còn cách mỗi người trong các anh phải làm một bài thơ với đề thơ là chữ *cùng* (nghèo), ai làm thơ mà thể hiện được là nghèo nhất thì được nhận đồng tiền ấy.

Anh thứ nhất liền tranh nói trước:

- Bẩm cụ lớn, tôi xin nói trước là tôi nghèo nhất ạ:

*Nhà mái cỏ lộ thiên
Bếp ngói không nửa viên
Ngày, gà không thóc nhặt
Đêm, chuột không mồi rình*

Anh thứ hai nói:

- Tôi còn nghèo hơn anh ấy

*Đất trời là nhà ta
Trăng làm nến soi sáng
Da ta đắp bụng ta
Giữ ấm thấu xương tủy*

Anh thứ ba nói:

- Tôi còn nghèo hơn cả anh ấy nữa:

*Đói rét trọn ba năm
Nước uống: sông suối đầy*

*Tưởng chết cái mạng này
Mong được đồng tiền ấy.*

Anh thứ tư nói:

- Tôi nghèo mới đáng thương chứ:

*Ba chục tuổi ở đời
Chưa từng thấy đồng tiền,
Vuông tròn hay dài ngắn
Đời khổ vì không tiền.*

Quan huyện nghe vậy, thấy hồng
bét, khéo không thì mất tong đồng
tiền, ông ta bèn nhanh tay nhót lấy
đồng tiền cầm chắc trong tay, nói:

- Các anh không ai nghèo bằng ta:

*Xa nhà hai chục năm
Nhà thì phải trả rồi
Hiềm không đường xoay xở
Chờ mãi đồng tiền này.*

Bốn người nghe xong, chửi thâm
hắn trong bụng. Thế rồi họ nháy mắt
nhau nói:

- Cụ lớn là vị quan tốt, mỗi người
chúng tôi xin tặng quan lớn một câu
thơ ạ:

Trương Tam nói: *Từ xa đến làm
quan*

Lý Tứ nói: *Vì để có ăn, mặc*

Vương Ngũ nói: *Cần tiên, không cần mặt*

Triệu Lục nói: *Cái mặt đáng bao tiền.*

UỐNG THUỐC ĐỘC KHÔNG CHẾT

Có một anh nhà giàu nghiện rượu, sợ đầy tớ uống vụng nên cố chọn nuôi một người lù khù. Anh ta có việc phải đi vắng, bảo người ở trông nhà:

- Mày ở nhà, phải trông coi lấy cái chân giò treo đó, với con gà sống thối trong chuồng, kéo chó mèo nó tha đi, nghe.

Và chỉ vào hai ve rượu:

- Còn hai ve này là thuốc độc để bẫy chuột. Uống chết đấy!

Anh ta đi rồi, người đầy tớ ở nhà bắt con gà sống thối làm thịt, luộc chân giò lên ăn, lại lấy cả hai ve rượu uống hết, say mềm cả người. Khi anh ta về thấy người đầy tớ nằm sấp dưới đất, hơi men nồng nặc, liền đánh thức dậy hỏi gà, đùi heo và hai ve kia đâu.

Người đầy tớ khóc mà thưa rằng:

- Con vâng lời ông ở nhà coi nhà, rùi có con mèo và con chó chạy lại, con mèo thì tha cái chân giò, con chó thì cắn con gà trống thiên chạy mất. Con sợ ông mắng nên lấy hai ve thuốc độc uống.

VÌ CỐ GÌ

Hai người say rượu đang la đà, ngựa ngáy chân tay mà không biết làm gì. Họ đang ngồi thì chợt thấy một người đàn ông đi qua. Một người liền nói:

- Này, hay mình cho thằng kia một trận đi?

- Nhưng vì cố gì mà đánh nó mới được chứ?

- Mình đang say rượu.

- Nhưng nhớ nó đánh lại mình thì sao?

- Đồ ngốc! Nó đánh lại mình vì cố gì mới được chứ?

ĐÃ CÓ THẦN ĐÂY Ạ

Ngày hè Vua đang ngồi hóng mát ngoài sân thì bị một đàn ruồi vo ve quấy nhiễu. Vua không hài lòng, quay ra hỏi quan cận thần:

- Xứ ta trị vì có chỗ nào không có ruồi không?

- Tâu bệ hạ - Quan cận thần đáp - ở đâu có người thì ở đó ắt có ruồi ạ.

- Khanh nói không đúng rồi - Vua quát - Trẫm được biết nhiều nơi không có người mà vẫn có ruồi.

- Không phải thế ạ! - Quan cận thần mau miệng cãi.

- Nếu lời ta mà đúng thì sao?

- Thần xin nhận một trăm roi phạt. Nhưng nếu thần đúng thì sao ạ?

- Thì khanh sẽ được nhận một trăm đồng vàng!

Vua và quan đều đã đánh cuộc như vậy. Một hôm cả hai đều cùng tới một khu rừng hẻo lánh không một dấu chân người để săn bắn. Nhà Vua dừng chân nghỉ và cho gọi quan cận thần tới, hỏi:

- Ta thấy ở đây có ruồi nhưng làm gì có người?

- Nếu nhà Vua không chịu nhận mình là người thì đã có thần là người đây ạ.

Nhà vua bật cười và bỏ ra một trăm đồng vàng thưởng cho quan cận thân, mặc dầu người chẳng vui vẻ gì.

VẠ LÂY ANH BA TIỀN

Xóm Bình Khang ở phố Khâm Thiên bây giờ, có nhiều em trẻ đẹp, hơ hớ xuân tình, chiều đãi khách thì dân chơi trong cả Hà thành đều phải công nhận là hết ý; từ người lịch sự đến kẻ tầm thường sẵn sàng chấm cho các cô khuyen đỏ đầy người như các thầy nho khi chấm bài văn.

Lần ấy, đang vui chén rượu mừng chiến công Ba Giai đại thắng ả hàng xén, bạn bè rủ nhau đi Khâm Thiên “liên hoan văn nghệ”. Rủ Ba Giai, anh lắc đầu. Người tợn tợn như anh, lại không thuộc nói tình, chuyện ăn chơi

chốn thanh lâu xem chường không ưa. Con người như thế mà chân chỉ hạt bột, ghét thói giăng hoa, chim chuột. Nhưng rồi có một anh giở trò khích tướng:

- Anh Ba Giai không có *xì*n chứ gì. Em xin khao đãi “trợn gói” (khi kể tôi hay thêm từ hiện đại, vì tuy là chuyện cũ nhưng được viết lại vào thời điểm này).

Ba Giai lý thế, mà cũng bị chạm tự ái:

- Tiền ấy à, tao thiếu giống.

- Thì sao anh không đi với đàn em cho đủ bộ xe pháo mã, hay sợ vía bà xã ở nhà nghe nói nổi tiếng là sư tử Hà Đông.

- Sư tử Hà Đông ở tận bên Trung Quốc, chứ Hà Đông tỉnh ở nước ta làm gì có sư tử mà sợ. Điển tích Trung Hoa đấy mấy tướng ạ!

- Thì đi với đàn em!

Ba Giai nể lời các bạn, nhưng nói:

- Đi xóm Bình Khang mà mất tiền thì chưa phải tay sành chơi.

- Hố... hố... Không được tiền thưởng thì người ta ăn gì. Anh cứ như từ hành tinh nào rơi xuống.

Ba Giai quả quyết:

- Anh mày mà đã vào chốn thanh lâu là không có mất tiền.

- Vậy anh thử xem.

- Được, hiện chú có bao nhiêu?

- Em có ba mươi quan.

- Đưa anh mượn tạm khi về sẽ hoàn đủ, nếu như không hứa là sẽ sinh lãi.

Nói rồi, quay sang bảo bà chủ quán:

- Bà cầm hộ tôi ba mươi quan này, còn tôi mượn tạm con gà sống thiến kia. Bà để nó vào lồng cẩn thận giúp tôi. Tôi xuống xóm cô đầu, nếu mất gà xin có ba chục quan đó “thế chấp” luôn.

Cả bọn đều ngẩn tò te ra, chả hiểu chuyện gì. Bà chủ quán cũng vậy, nhưng cứ theo lời Ba Giai mà làm.

Ba Giai ăn mặc chỉnh tề, tay xách lồng gà, tay cầm ô, chỉnh chệch xuống Khâm Thiên hành sự. Thôi thì đủ ngón chào mời suốt dọc đường đi. Cuối cùng chàng tạt vào một nhà con hát, nghe nói nổi tiếng đất Hà Thành vì có nhiều em xinh đáo để.

Một cô đầu cuốn khăn vành dây, áo cánh lụa trắng mịn, quần lĩnh xà tích

xúng xoảng bước lại gần. Tay cầm tay, má áp má, nàng con gái xinh tơ nõn nụ cười duyên:

- Chả mấy khi quan bác hạ cố đến lữ em út nhà trò, lại còn vẽ vờ cho chúng em gà què làm gì cho nó tốn kém. Thế quan bác thích xơi món gì, quay hay luộc, nấu cháo hay xé phay, em xin sai người hầu quan bác chu đáo. Còn quan bác với em thì...

Ba Giai làm bộ ngây tình, vẫn đủ bình tĩnh trước những cử động mơn trớn nhà nghề của cái ả ranh con, khẽ cười bảo:

- Không phải thế đâu, gà này anh mua để làm lễ mừng thọ bà vợ cả lục tuần đấy.

- Quan bác cứ đùa, quan bác còn đang hơ hớ thế này. Chả lẽ tảo hôn. Nhưng thôi, tùy quan bác! - ả bỗng chuyển giọng nũng nịu - I... em trông anh “ghen” quá đa! Mà quý danh ông anh là gì nhỉ?

Ba Giai véo đùi cô ả, ồm ờ:

- Rõ khéo hay quên. Mới tháng trước chứ đâu có xa. Anh Ba Tiền đây mà,

còn nhớ không, hay vừa cách mặt thì lòng đã xa.

“Bố ai mà nhớ được, khách vào như chợ, biết ai tiếp ai”. Cô nàng nghĩ bụng, nhưng vì Ba Tiên là tay cự phú phố Hàng Đào, một trong mấy tay giàu sụ nhất Hà Thành, lại là tay ăn chơi đàng điếm nổi tiếng, hóa ra hôm nay “mình lại vớ may, tóm được anh khách sộp”.

Thế là hai anh chị kéo nhau vào nhà trong, ả ngả ngốn vào người Ba Giai để mặc anh chàng tha hồ táy máy. Nhưng Ba Giai đâu có để tâm đến chuyện “mây mưa”, thỉnh thoảng lại ngó ra cửa buồng, canh chừng cái bu gà sống thien còn để ngoài đó không.

Trời gần tối, cô nàng mệt, mỗi ngời dậy, vắn khăn chải tóc, bá cổ Ba Giai hôn đánh chụt liên mấy cái cho thêm khêu gợi để vùi vịnh tiền nong. Ba Giai cũng đã mệt nhoài, vắn đủ tỉnh táo mắng yêu:

- Gớm, tình nhỉ, mới tí tuổi ranh mà đã cao cường. Anh buồn ngủ quá, nhưng phải về kéo chị ấy mà cho người đi tìm thì xác em cứ nhừ như cám.

- Khiếp anh Ba Tiên, làm như em kém cạnh lắm ấy. Nhưng thôi, buồn ngủ thì để em xuống nhà lấy nước cho anh rửa mặt nhé!

- Một ý kiến rất hay, em làm ngay đi.

Ả vừa quay lưng, Ba Giai đã lén xách vôi bu gà, xông thẳng một lèo ra ngoài đường rồi đi biến.

Bưng thau nước nấu với lá sả để nguội lên đến nơi, không thấy ông khách đâu nữa, cô ả làng chơi biết là bị lừa, uất quá vôi vàng đuổi theo. Được một đoạn thì bắt gặp anh chàng đánh bài “tầu mã” đang đi phía trước, vôi réo lên:

- Ba Tiên! Ba Tiên! Dừng lại tôi bảo!

Ba Giai cứ giả lơ như không nghe thấy, vẫn thủng thẳng bước, nhịp chân có nhanh hơn. Cô ả lại lồng lên:

- Dừng chân đã, Ba Tiên! Cái thằng chết đâm chết chém kia.

Thế là Ba Giai dừng lại, sừng sộ:

- Cái cô này mới thật lằng lộn. Ai là cái thằng chết đâm chết chém. Con gà sống thế này mà mày giả ba tiên, có

bố mày cũng phải lắc đầu. Không bán nữa, chỉ được cái hỗn láo. Lôi thôi, tao giần cho một mẻ biết tay nhau.

Phố phường đổ ra xem chuyện đôi co. Hóa ra là chuyện mua bán, và nhao nhao trách móc cô ả:

- Thuận mua vừa bán, con gà sống thối mỡ màng như thế mà giả ba tiền thì ai người ta nghe. Rõ thật!

Một bà can khéo:

- Người ta không bán giá ấy thì giả thêm. Không giả thêm thì đừng mua. Có thể thôi mà cũng ầm ỹ.

Lại có chị qua đường, ra điều đao để đớp chát luôn:

- Đồ ở đậu. Thấy người ta hiền bắt nạt hả. Thôi ông cứ đi đi, con này để tôi trị cho.

Thừa cơ, Ba Giai chuồn thẳng, còn ả làng chơi cũng không dám nói thật chuyện, xấu hổ chết, đành chịu thua thằng “chơi quýt”, quay về nhà. Mà có kể cũng chả ai tin. Người ta mũ áo thế kia, tay lại còn đang bận xách lồng gà thì làm sao vào được chốn nhà thổ. Nói ra, khéo lại bị mắc tội vu cáo.

Nhưng khổ cho anh Ba Tiên có thật ở phố Hàng Đào bị mắc tiếng oan là ăn lương, chơi quýt, vì các ả giang hồ phao tin ra. Rồi lại còn lục đục gia đình, giải thích thế nào vợ con cũng không tin.

VUA LÀNG CHẠY

Đồn rằng tài ba của Ba Giai thì thật đủ ngón, chẳng những nổi danh là đệ nhất “xỏ xiên”, nghịch ngợm khét tiếng, mà còn thiện nghệ “phỗng tay trên” của thiên hạ. Tuy chẳng ăn cắp, ăn trộm của ai, song dân “làng chạy” chính gốc cũng phải lắc đầu thán phục, chẳng thế mà những tên trùm cướp giật, móc túi phải phong chàng là “Vua làng chạy”. Tiếng tăm chàng nổi như cồn.

Một hôm, Ba Giai đang ngồi tán gẫu trong nhà bỗng nghe có tiếng lợn kêu eng éc bên hàng xóm. Ba Giai liền chạy ra, ngó xem, thì ra anh đồ tể ở làng nào đang mặc cả mua lợn của

anh nhà bên cạnh. Ba Giai trở vào nói với mọi người:

- Cái thằng chết đâm chết chém nào lại muốn ngựa vây, đến ngay cạnh nhà mình mua lợn, mua gà, đình tai nhức óc, chẳng còn ai trò chuyện gì được với chúng. Tức cha chả là tức!

Một anh nói:

- Vậy có giỏi thì anh cho hấn một vố, chữa cái thói táo tợn dám qua mặt Ba Giai.

Một anh khác tiếp lời:

- Anh làm thế nào nắn tay trên được con lợn của hấn thì mới xứng đáng. “Vua làng chạy”...

Cả bọn nhao nhao mỗi người góp thêm một câu, khích cho Ba Giai tím mặt. Đã vậy thì Ba Giai “xuất chưởng” cho chúng biết tay:

- Được, các anh cứ ngồi đây, để hấn mua xong con lợn đã, rồi tôi sẽ ra tay, lấy ngay lợn trước mặt cho các anh biết tài thằng tôi.

Nói xong, Ba Giai chạy ra sân, ngó qua hàng rào xem binh tình bên nhà hàng xóm ra sao, vừa lúc anh lái lợn

đang trả tiền. Con lợn đã bị trói chặt bốn chân, nằm chổng queo ở góc sân, chỉ còn chờ anh lái xỏ đòn ống quảy đi. Chuyện mua bán đến thế coi là xong.

Ba Giai liền vào nhà, nói với các “chiến hữu”.

- Bây giờ, mấy anh chịu khó ngồi đợi ở đây, tôi chạy ù đi đằng này một tí; lát nữa sẽ mang cậu “in” về, làm một bữa chén, mời các anh nhậu thả phanh, cho bỏ những lúc thương nhau mà con chấy phải cắn đôi.

Cả bọn đồng thanh hưởng ứng.

Xong, Ba Giai vào nhà lấy đôi dép mới toanh ra, cuộn tròn trong chiếc võng rách, rồi cắm đầu cắm cổ chạy biến đâu rất nhanh.

Cả bọn thấy vậy, ngơ ngác nhìn nhau, chẳng hiểu Ba Giai định giở trò gì. Nhưng vốn phục tài chàng, họ lại im lặng, ngật ngưỡng uống trà, chờ xem cơ sự thế nào.

Con đường từ nhà Ba Giai ra đường cái, khúc khuỷu quanh co, lại lắm bụi gai, bụi dứa, cây cối mọc rậm rì hai bên đường, nhiều đoạn chỉ cách nhau

chừng mười bước, mà người nọ không nhìn thấy người kia, đúng là chốn nương thân của phường trần lộn.

Ba Giai theo đường tắt, tới chỗ miếu gốc đa là nơi cây cối um tùm nhất; lúi trong vũng ra đôi dép mới toanh, vút một chiếc xuống giữa lối đi rồi tùm tùm cười. Qua khúc queo cách đó chừng vài chục bước, lại vút một chiếc dép nữa tênh hênh ở ngay giữa đường, đoạn nấp vào bụi cây chờ.

Lát sau, anh lái khệ nệ quảy lợn tới, chợt nhìn thấy chiếc dép mới, liền dừng chân ngấm nghĩa rồi ướm thử, thì thấy vừa như in. Bụng đã định nhặt, nhưng lại nghĩ: chỉ có một chiếc thì nhặt làm gì, nên đá nó vào bên đường, rồi ra bộ người thật thà, “hứ” một cái rồi đi thẳng.

Mới được quãng mấy chục bước, qua khúc queo vòng qua miếu, anh ta lại thấy một chiếc dép nữa ai đánh rơi, liền đứng lại lăm bắm:

- Chà, không biết lão chết dẫm nào có đôi dép mới như thế này mà lại đánh rơi mỗi nơi một chiếc. Thật là

được việc quá, không có dép đi ta đang phồng cả chân đây này.

Nói xong, anh lái đặt quấy lộn xuống đường, nhặt chiếc dép, rồi trở lại chỗ trước, định bụng nhặt nốt chiếc kia cho nó đủ đôi.

Ba Giai nấp ở trong bụi cây gần đó, cố nhin cười, bụng bảo dạ:

- Dép của lão gia đấy chứ của thằng nào đánh rơi mà tham đặt lộn xuống lộn lại nhặt dép. Thế là toi với ông con lộn. Tham thì thâm chú mày ạ!

Chờ anh lái trở lại đoạn đường cũ độ mười bước, bị tường miếu che khuất rồi, Ba Giai mới nhảy xổ ra, tháo thùng trời nghiêng lộn lại rồi ấn tuột vào chiếc võng, cuộn lại, khoác lên vai, cầm đầu chạy thẳng. Để tránh đường gặp mặt lão lái lộn. Ba Giai không chạy về nhà ngay mà lại rẽ sang đường hẻm vào nhà Tú Xuất. Vừa vào đến nhà, Ba Giai quẳng con lộn xuống sân đánh “huych” một cái, rũ áo vuốt tóc cho thật bảnh chọe mới lộn ra cổng, bỏ đi.

Tú Xuất đang ngồi hút thuốc Lào

vật trong nhà, ngậy ra nhìn, không hiểu anh chàng Ba Giai này rước được cái “của lạ” ấy ở đâu về thế.

Thấy Tú Xuất chạy ra định hỏi, Ba Giai vội vã cầm đầu chạy như ma biến. Chẳng mấy chốc, Ba Giai về đến nhà mình. Vừa vào đến cửa, cả bọn đã reo ầm lên, nhưng rồi bị từng hững vì thấy anh chàng về tay không. Chưa kịp hỏi han, chợt nghe thấy có người to tiếng bên nhà hàng xóm, Ba Giai vội giơ tay làm hiệu cho cả bọn im lặng, rồi chạy ra hàng rào ngó sang. Thì ra anh lái lợn đã trở lại từ lúc nào, mặt mày nhăn nhúm, đang than vãn với vợ chồng người bán lợn:

- Hôm nay đen đui quá, hai bác ạ! Con lợn vừa mới mua của hai bác, ra đến đầu làng đến chỗ miếu gốc cây đa, bị xổ mất rồi. Thế là mất toi mấy trăm bạc, thật chó cắn áo rách.

- Thế bác đã tìm kỹ chưa mà đã than thân trách phận?

- Tìm kỹ rồi nhưng chẳng thấy tăm tích. Chẳng lẽ nó rúc trong bụi dứa dại? Bố ai mà dám vào tìm. Lợn chưa thấy

đâu, đã phát hoảng về chuyện rắn rết.

- Vậy giờ bác bắt con khác chứ? Thôi đành vậy, chẳng nhẽ hôm nay nghỉ phiên chợ à...? Còn con lợn cái trong chuồng, lúc nãy tôi đòi bốn trăm, bác trả ba trăm rưỡi tôi không bán. Giờ bác có định lấy thì tôi tính ba trăm tám thôi. Thế đã là thông cảm lắm, tùy ý ông bác!

- Thật là hôm nay ra ngõ gặp gái, không mê tín cũng phải mê tín. Đen ơi là đen!

Anh lái lợn mở đẫy tiền ra xem, còn đúng ba trăm tám, bèn moi cả đưa cho chủ lợn, bắt lợn về.

Ba Giai bắt thóp được, chạy ngay vào nhà, ra hiệu cho các bạn im lặng, rồi thì thảo một thôi một hồi, xong cả bọn lăn ra cười. Ba Giai lại cầm đầu chạy đi đâu không biết.

Tối chỗ bụi rậm ban nãy, Ba Giai lại nấp vào đó, lấy lá che kín mình, chỉ thò ra hai con mắt. Ngồi được một lúc thì anh lái lợn khệ nệ vác lợn tới.

Chờ anh lái đi được mười bước, Ba Giai mới bịt miệng giả làm tiếng lợn kêu “eng éc” từ trong bụi rậm vọng ra.

Ba Giai bắt chước tiếng lợn kêu giống đến nỗi anh lái nghe tưởng thật, vội vàng vút đôi dép và quăng con lợn cái đánh “huych” xuống đường rồi tụt đòn ổng, chạy hộc vào bụi tìm con lợn mất lúc nãy.

Tức thì, Ba Giai lách bụi chui ra, vác luôn chị “in” lên vai, không quên nhặt lại cả đôi dép mới của mình vút làm “môi” ban nãy, thu lại tang vật tại hiện trường.

Anh lái tìm chán tìm chê, chui cả vào bụi dứa dại, gai cào rách áo, xước da, mà chẳng thấy lợn đâu, người thần thờ như bị ma ám.

- Quái lạ! - Anh ta lẩm bẩm - Vừa mới nghe tiếng nó kêu eng éc mà đã biến đâu nhanh thế? Ông mà tìm thấy bây giờ thì ông đập chết ừ ừ cho bổ tức.

Bỗng có người qua đường, thấy thế hỏi anh ta:

- Bác tìm cái gì mà có vẻ hốt hoảng thế?

- Tìm con lợn của tôi vừa đánh xỏ ở đây lúc nãy chứ còn tìm gì. Bác có thấy chỉ giùm.

- Tôi vừa thấy có người vác lợn chạy

đằng kia kia. Bác đuổi nhanh may kịp.

- Thế à! Hay là lợn của tôi nhỉ? Xin cảm ơn bác!

Vừa nói, anh lái vừa đâm xỏ ra, giẫm cả lên gai dứa, ngã sấp ngã ngửa, đau điếng người. Nhăn nhó xoa xoa bóp bóp, anh ta cầm cổ chạy một mạch về hướng người đó chỉ. Chạy được vài thước anh ta tái mặt, chân tay bủn rủn, run rẩy như lên cơn sốt ác tính, ấp a ấp úng nói líu cả lưỡi:

- Chết mẹ tôi rồi... Con lợn mới mua đâu mất tong. Lại cả đôi dép cũng mất nốt. Thật họa vô đơn chí!

Rồi anh ta kêu trời, kêu đất, vừa lăn lộn, vừa nguyên rửa âm ỉ cả quãng đường vắng.

- Thằng nào con nào “nặng” của ông con lợn thì mang trả lại ngay! Không có ông đào mồ cha mẹ chúng mày lên bây giờ.

Ba Giai, sau khi chộp thêm được con lợn cái, mới chạy một mạch thẳng về nhà Tú Xuất. Tới nơi, cả bọn đã được Tú Xuất hẹn trước, kéo đến đây từ lúc nào rồi, đương chuyện trò cười

nói oang oang.

Thấy Ba Giai lếch thếch trở về, khệ nệ vác thêm con “ỉn” nữa, cả bọn bò lăn bò càng ra mà cười, chảy cả nước mắt mũi. Đến là vui!

Anh lái lợn kêu khóc, nguyên rửa khăn giọng rồi cũng phải đứng dậy, vác chiếc đòn ống không lủi thủi ra về. Vừa đi vừa trách thân phận vì tham đôi dép mới, đến nỗi đi “tong” cả vốn liếng đôi lợn. Thế là mất toi cả chì lẫn chài! Chỉ có bọn Ba Giai - Tú Xuất là được một bữa đánh chén ngập răng.

Chả biết lời đồn đại có thật hay không, những chỉ riêng về tài “hư cấu” thì khối tiểu thuyết gia còn phải kính trọng tôn Ba Giai là bậc đại ca.

QUAN HUYỆN GIÁ

Một dạo Thủ Thiêm đi Chợ Được⁽¹⁾ buôn mắm. Đến đây, được biết hai

1. Chợ Được: xưa nổi tiếng buôn bán tập nập, phần thịnh nay thuộc xã Bình Triều, huyện Thăng Bình, tỉnh Quảng Nam.

ngày nữa sẽ có một vị quan huyện mới ở Huế về nhậm chức. Viên tri huyện này sẽ đến Hội An trước để trình kiến công sứ Pháp, rồi đi bằng đường thủy về ghé lại Chợ Đước. Dân Chợ Đước được trát sức đón tiếp.

Thủ Thiệm tức tốc thuê một chiếc ghe, chuẩn bị mấy thứ để đóng vai tri huyện và nhờ người nhà chủ ghe giả làm lính hầu, hứa sau sẽ hậu đãi.

Một ngày trước khi viên tri huyện thật đến Chợ Đước, Thủ Thiệm trong bộ dạng quan huyện, cùng lính hầu đến. Chức sắc trong làng, tổng được tin, ra nghênh tiếp. Quan huyện giả giọng Huế nói:

- Lẽ ra, ngày mai quan mới về như trát sức. Nhưng nay công việc đã xong, quan về đây sớm hơn một ngày.

Các chức sắc vâng vâng, dạ dạ rồi hô tổ chức bữa tiệc đón mừng quan với heo, gà đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Quan huyện can:

- Đừng có bày vẽ ra làm chi cho tốn phí nghe, trả hết lại cho dân!

Các chức sắc sợ mất một bữa nhậu

phủ sức với quan huyện, nên cố nài quan nghỉ lại trưa, trước khi lên đường.

Quan huyện giả đồ cảm động nói:

- Thôi được, các người đã có lòng thì quan nghỉ lại. Nhưng đừng bày ra nhiều, chọn con heo nào to nhất làm một con đãi làng, còn bao nhiêu thì cho các chú lính theo hầu quan đây.

Ăn nhậu xong, quan huyện lên ghe chuồn gấp. Các chức sắc tiễn đưa.

Ngày hôm sau, đúng như trát sức, viên tri huyện thật đến. Quan thấy Chợ Được vắng tanh như chùa Bà Đanh, giận lắm. Quan kêu lý trưởng ra quát mắng hỏi lý do. Lý trưởng và các chức sắc ngơ ngác ngó nhau, rồi bầm quan:

- Bầm, hôm qua có một quan huyện đến đây rồi! Quan nói rằng vì đã xong việc nên về đây trước một ngày, làng đã nghênh tiếp... Vậy chớ quan hôm qua là quan huyện nào, còn quan đây là...

Viên tri huyện tức giận, ngắt lời:

- Không là chi cả! Đ... mẹ, lính đâu?

Lôi bọn này ra đánh một trận rồi giải về huyện giam hết.

Trong lúc ấy quan huyện giả Thủ Thiệm đang nằm gác chân chữ ngũ, rung đùi ở nhà.

LẮM CẮM

Một cô gái trẻ lấy một ông chồng già, cô nghĩ bụng: “Kiểu gì mình cũng phải kiếm ba chàng tình nhân”.

Đêm tân hôn, cô lên giường nằm chờ. Chờ một lúc lâu, vẫn không thấy chồng vào, cô nghĩ: “Có khi phải kiếm thêm chàng thứ tư”. Mãi một lúc sau, người chồng già mới vào phòng ngủ, tuyên bố: “Anh đến để hoàn thành nghĩa vụ của người chồng!”. Hoàn thành xong, đi ra. Cô gái nằm nghĩ ngợi: “Kể cũng không đến nỗi nào, nếu cứ đều đặn như thế thì chỉ cần hai chàng tình nhân là đủ”.

Khoảng mười phút sau, khi cô gái đã định chợp mắt ngủ thì người chồng lại xuất hiện: “Anh đến để hoàn thành

nghĩa vụ của người chồng". Hoàn thành xong, đi ra. Cô gái vừa ngạc nhiên, vừa mừng: "Kiểu này chắc chỉ cần một tình nhân, mà cũng không thường xuyên".

Khoảng mười phút sau, khi cô gái đã thiu thiu ngủ, lại thấy người chồng vào: "Anh đến để hoàn thành nghĩa vụ của người chồng". Hoàn thành xong, đi ra. Cô gái bắt đầu bực bội: "Thế này thì cần quái gì tình nhân! Mới một ông chồng già mà cả đêm không được yên!"

Khoảng mười phút sau, v.v...

MÈO...

Ngày xưa có một bà già đơn độc sống một mình trong rừng vắng. Bà không có ai làm bạn ngoài một chú mèo. Một ngày nọ, khi biết mình gần đất xa trời, bà mới ôm mèo vào lòng và ước: "Ước gì mình được trẻ đẹp lại". Tức thì bà biến thành một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Bà lại ước: "Ước gì túp

lều của mình biến thành một ngôi nhà đẹp!". Tức thì trước mắt bà hiện lên một ngôi nhà cực đẹp. "Nhưng ở giữa rừng thế này thì xinh đẹp và nhà đẹp cũng chẳng để làm gì..." - thế là bà lại ước: "Ước gì con mèo của mình biến thành một chàng trai...".

Và một chàng trai cực kỳ đẹp trai hiện lên trước mắt bà. Bà sướng quá lôi tuột chàng trai vào nhà...

Nhưng chưa đầy 2 phút sau bà đã chạy ra ngoài hét toáng lên: "Biết thế này thì thà chết còn hơn!"

Chàng đẹp trai nọ lắm bầm: "Ai bảo hồi trước bà... thiến tôi?"

GHEN

Có chị nọ tính rất hay ghen. Anh chồng mỗi lần về đều bị vợ lục soát rất kỹ. Không may cho anh, lần nào chị ta cũng tìm ra một sợi tóc lạ trên áo, mà không sợi nào giống sợi nào. Mỗi lần như vậy lại xảy ra xô xát. Anh chồng cáu lắm, quyết định rút kinh

nghiệm. Một hôm đẹp trời, trước khi về, anh ta tắm rửa sạch sẽ rồi nằm lim dim cho vợ kiểm tra. Anh mừng tượng đến vẻ mặt vui sướng của cô nàng khi biết chồng không còn lằng nhằng nữa.

- Tiên nhân thẳng già, đến sư mà mày cũng không tha à?

CON VỆT

Một cô gái xinh đẹp ra chợ, thấy con vẹt rất đẹp, bèn mua về. Con vẹt biết nói, thỉnh thoảng lại nói những câu vui tai, chị ta lấy làm quý lắm. Một hôm trời nóng, chị quyết định tắm. Con vẹt nhìn thấy, kêu:

- A! Tao nhìn thấy một cái gì rất nhiều lông!

Một câu, hai câu... đến một lúc, chị chàng không chịu được, quát:

- Câm ngay mồm không có bà mày giội nước sôi vào người giời!

Con vẹt vẫn vô tư, công bố phát kiến của mình. Cô gái bức quá, giội cả

thùng nước nóng lên mình con vệt, làm vệt trọc lốc. Lúc đó không thấy nói năng gì nữa.

Mấy hôm sau, cô gái cùng con vệt ra chợ chơi, giữa đường gặp một anh hói, con vệt bỗng mở miệng hỏi:

- Té ra chú mày cũng nhìn thấy giống tao à?

XƯA VÀ NAY

Chuyện xưa:

Ngày xưa có bà mẹ rất hay đánh con, mỗi lần đều đánh rất đau nhưng cậu bé cứng đầu chẳng bao giờ khóc. Một hôm nghĩ lại, bà mẹ chợt thấy thương con quá, hôm đó bà đánh rất nhẹ. Lạ thay, cậu bé lại òa khóc nức nở. Bà mẹ tra hỏi nguyên nhân, cậu bé đáp: "Con thương mẹ sức đã yếu rồi, nên đánh con cũng không đánh được đau". Bà mẹ cảm động lắm.

Chuyện nay:

Có một ông thầy mê văn chương và một cậu học trò ngỗ nghịch. Ông thầy cũng nổi tiếng hay đánh đòn và đánh rất đau. Cậu ta cũng chẳng bao giờ khóc. Ngày nọ, nghỉ lại, ông thầy thương cậu bé quá. Hôm đó dù cậu bé vẫn không thuộc bài, ông cũng chỉ phết rất nhẹ. Ai ngờ cậu ta lại òa khóc nức nở. Lấy làm lạ, ông hỏi nhỏ: Tại sao mọi bữa tôi đánh đau mà em không khóc, hôm nay lại khóc”. Cậu bé trả lời: “Em thương thầy...”. Vốn mê văn chương, ông thầy liền liên hệ đến chuyện xưa và rất cảm động trước tấm lòng của cậu bé. Ông đề nghị cậu bé ra trước toàn lớp để trả lời.

- Tại sao em khóc?
- Thưa thầy, em thương thầy.
- Vì sao phải thương thầy?
- Thưa thầy vì hôm qua ba em nói: “Nếu nó còn đánh mày nữa, tao sẽ đánh bỏ mẹ nó”.

- !!!

SỢ VỢ

Vua của một vương quốc những đức ông chồng sợ vợ tập hợp tất cả đàn ông của vương quốc lại để điều tra. Vua tuyên bố sẽ tử hình những ai dám dối trá. Sau đó ngài ra lệnh:

- Tất cả những ai sợ vợ thì đứng sang bên trái.

Tức thì mọi người lần lượt bước sang trái, chỉ còn lại một người. Vua thấy vậy mừng lắm:

- Người thực sự không sợ vợ phải không?

- Không thưa bệ hạ, vợ thần dân bảo không được đứng ở chỗ đông người.

BA ĐIỀU KHÓ CHỊU

Hắn bị lạc đường. Chẳng có gì tử tế để ăn, chẳng có gì tử tế để uống, chẳng có chỗ tử tế để ngủ. Lang thang mãi trong rừng, cuối cùng hắn mò được một ngôi nhà. Nghe hắn trình

bày hoàn cảnh xong, chủ nhà nói, “Bây giờ muộn rồi. Lão sẽ cho anh ăn, ngủ và sáng mai sẽ chỉ đường cho anh về thành phố. Nhưng anh không được tán tỉnh cháu gái lão, nếu không, ba điều khó chịu...”

“Không xảy ra chuyện đó đâu”, hấn ngắt lời. “Cháu đói và mệt lắm. Chỉ xin cụ ít bánh, hộp nước, sớm mai đi ngay”.

Hấn ăn uống ngon miệng. Tắm rửa sạch sẽ và lên giường đi ngủ. Đúng lúc chui vào chăn, hấn nhìn ra ngoài hiên và thấy một cô gái đang ngồi sửa lại mái tóc. Ánh trăng huyền ảo chiếu xuống đủ để hấn nhận ra thân hình trẻ trung thấp thoáng sau tà áo mỏng. Hấn chợt hiểu rằng bốn tháng qua hấn không chỉ thiếu thốn đồ ăn, mà cũng rất thiếu thốn tình cảm. Còn ba điều gì gì đó thì sao? Hấn tặc lưỡi một cái, mở cửa và đi về phía thiếu nữ. Hấn tỉnh ngủ và thấy một hòn đá nặng đè trên ngực, trên có ghi dòng chữ. “1. Đá nặng 50 kg trên ngực”. Điều khó chịu thứ nhất đây. Hấn khệ

nệ quăng hòn đá ra ngoài cửa sổ. Bỗng hấn nhìn thấy bên dưới có ghi: “2. Đá buộc vào hòn bi bên phải” và hấn thấy một sợi dây chắc chắn một đầu nối hòn đá và một đầu chui vào quần hấn. Hoảng quá hấn nhảy đại theo. Trong khi bay qua cửa sổ, hấn đọc được dòng chữ trên cánh cửa, “3. Hòn bi bên trái buộc vào chân giường”.

THẢ CẢ RA

Một anh hàng cơm rất to lớn, lại lấy phải cô vợ bé nhỏ. Thành ra cô vợ cứ ngày càng xanh xao. Bố vợ đoán biết sự tình gọi con rể đến ăn cơm, rồi thì nói bóng: “Con ạ, đáng cả làm nửa, đáng mười làm năm”. Anh con rể biết ý về. Ông bố cũng theo về rình xem thằng rể có thực hiện không. Đêm ấy thấy vợ nó kêu: “Sao lại nửa đời nửa đoạn thế này?” Nó trả lời: “Ông bảo thế”. Vợ nó cáu: “Ông giữ để ông ăn hay sao?” Ông bố nằm ngoài tức quá hét lên: “Thì mày cứ thả cả ra cho nó

chết”. Ở hàng cơm lúc ấy có người có mấy lồng vịt, tưởng là bảo thả vịt của mình, hoảng quá kêu: “Ông có thịt con nào thì thịt, xin đừng thả cả, hại con lắm”. Còn cô vợ được chồng “thả cả ra” kêu “ối, ối”, ông bố ở ngoài nghe thấy nói vọng vào:

- Đã chết chưa con, chết chưa!

GIAO NHẦM CHÌA KHÓA

Vị vua nọ trước khi ra chiến trường liền khóa hoàng hậu lại và nói:

- Đây là chiếc chìa khóa đức hạnh. Ta sẽ chỉ giao nó cho người nào tin cẩn nhất.

Sau một hồi mộng lung suy nghĩ, vua quyết định giao cho một vị quan cận thần nổi tiếng là trung quân ái quốc và yên tâm xuất binh. Chỉ vừa đi được vài dặm, bỗng có tiếng vó ngựa hối hả sau lưng, thì ra là vị quan cận thần nọ: “Thưa bệ hạ, ngài đã giao nhầm chìa khóa cho thần”.

CHUNG THỦY

Cũng đôi uyên ương nọ, sau thời gian yêu nhau tha thiết nhưng gia đình can thiệp thô bạo không cho lấy nhau nên bèn rủ nhau cùng xuống suối vàng để cùng an hưởng cuối đời.

- Thế này nhé - Anh chàng thỏa thuận - cái giếng ở đầu làng ít người qua lại. Đúng 7 giờ tối nay có mặt. Nếu ai đến sớm hơn thì hãy nhảy xuống trước rồi để lại đôi dép trên bờ giếng để làm tin.

Đúng 7 giờ, anh chàng đến điểm hẹn nhưng chưa thấy cô nàng đâu. Nghĩ bụng "Mình trẻ như thế này mà chết thì uổng quá" bèn đặt đôi dép bên bờ giếng rồi nấp vào bụi cây.

7 giờ 05 phút, nàng nước mắt đầm đìa đến bên bờ giếng, khi trông thấy đôi dép của chàng thì lại càng thốn thức. Nghĩ bụng "Đằng nào anh cũng tiêu rồi", đoạn trông thấy đôi dép còn mới bèn xách đôi dép về. Anh chàng trong bụi rậm hô hoán rượt theo:

- Trả dép tao đây! Trả dép tao đây!

THƠ BÚT TRE MỚI

*Anh đi em bấm ngón tay
Anh về em bấm chỗ này chỗ kia.*

*Anh đi bát đũa cũng chia,
Anh về em dọn cả thìa lẫn môi.*

*Anh đi giường chiếu xẻ đôi,
Anh về giường trống... cả nơi*

anh nằm

*Anh đi giường chiếu lạng câm,
Anh về chúng nó reo ầm cả lên.*

*Anh đi đồi núi chẳng quên
Anh về anh lại đến bên gò đầm.*

*Anh đi cửa chốt tăn ngằn,
Anh về chúng nó rầm rầm mở ra.*

*Anh đi cà chữa ra cà,
Anh về bầu bí bò ra bò vào,*

*Anh đi cỏ mọc bờ ao,
Anh về... cá đớp cả phao lẫn môi.*

KHÉO NÓI

Gia đình nhà kia vừa xây dựng xong một ngôi nhà mới. Trong buổi liên hoan mừng “tân gia”, mọi người

trăm trồ khen ngợi ngôi nhà khang trang, hiện đại, khen ông chủ nhà giỏi giang, tháo vát. Thấy vậy, vợ ông chủ nhà xởi lởi:

- Có được thế là nhờ các anh, các bác là chính chứ một mình nhà em thì làm gì nổi!

Sau bữa đó, có ông bạn về kể cho vợ mình nghe chuyện và tấm tắc khen bà chủ nhà nói năng sao mà khéo vậy. Cô vợ chỉ buông một câu:

- Ôi dào, khó gì...

Một thời gian sau, cô vợ của đức ông chồng nọ sinh được một cậu con trai.

Hôm đầy tháng, mọi người đều chúc mừng và khen ngợi thằng bé káu khỉnh, đức ông chồng tốt phúc... Cô vợ nhìn con, buông một câu gọn lỏn:

- Ôi giỏi! Nhà em có làm gì được đâu, cũng là nhờ các bác là chính đó chứ(!).

NHỮNG NGƯỜI HÀNG XÓM ĐÁNG TRÁCH

Có mấy anh bạn ngồi nói chuyện với nhau, một anh phàn nàn:

- Cái tay hàng xóm nhà mình tệ thật, chiếc đồng hồ treo tường của nhà hắn toàn đánh chuông vào ban đêm, mất cả ngủ!

Anh thứ hai ca thán:

- Còn cái tay hàng xóm đối diện với nhà mình thường xuyên đem rượu, thịt chó, thịt dê... về đánh chén tì tì suốt ngày trước mũi mình, ức chế quá!

Anh thứ ba ngán ngẩm:

- Mình thì có tay hàng xóm quái chiêu hơn, hễ mình cứ hở ra lúc nào là hắn lại mò sang nhà... đánh lén lúc ấy!

- ???

VỢ CHỒNG LÍNH TRẺ VIẾT THƯ

Có một đôi vợ chồng lính trẻ cùng say mê văn học. Một lần đi phép lên,

nóng ruột muốn biết kết quả của chuỗi ngày hạnh phúc ấy, chàng ta gửi thư về cho vợ. Trong thư chỉ có mỗi dấu hỏi(?). Chị vợ hiểu ý chồng muốn học nhà văn nọ nên thư phúc đáp cũng chỉ là một dấu chấm than(!). Anh chồng thần người ra nghĩ: Cái dấu này vừa có thể là báo tin vui nhưng lại cũng có thể nghĩa là than ôi, công cốc. Anh đành viết hai câu thơ gửi vợ:

Em ơi, kết quả thế nào?

Mau mau hãy báo tin vào cho anh.

Nhanh!

Vợ anh liền trả lời:

Về phép anh cấy mạ già

Gặt được ruộng ngấu, rẽ ã

bén ngay.

Hay!

SAO DAO LUÔN SẮC!

Một người đàn ông tới nhà cô nhân tình.

- Mài cho em con dao với! - Cô nhân

tình đề nghị.

Anh chàng cầm dao và mài... Bỗng anh ta dừng lại và nghĩ: “Ồ nhà, vợ chẳng bao giờ bảo mình mài dao. Tại sao các con dao nhà mình luôn luôn sắc nhỉ?”

BÁC CÚ MẶC EM

Một anh chàng quá “băm”, nhờ “tốt số” mà tìm được một cô bạn gái đẹp người đẹp nết. Nhưng cũng thật không may, hôm đến nhà nàng chơi (và cũng là để ra mắt), chàng mới biết rằng, bố nàng, tuổi cũng chỉ hơn mình một chút. Khi chàng bước vào, ông đang ngồi ở bàn uống trà. Chàng còn lúng túng chưa biết chào thế nào thì ông đã lên tiếng trước:

- Anh ngồi chơi.

Chàng ấp úng:

- ... cứ mặc...

Ông rót trà:

- Anh uống nước.

Chàng:

- ... để đấy...

Ông chìa bao thuốc về phía chàng:

- Anh hút thuốc.

Chàng:

- ... chả nghiện!...

Ông bố nàg hình như đã cẩu tiết, giọng hơi xẵng:

- Anh tự nhiên!

Chàng phấn khởi ra mặt, tuy còn có phần bẽn lẽn:

- Vâng, bác cứ mặc em.

HÁT ĐỐI GHEO NHAU

Trong các cuộc hát ngày xưa, không phải cuộc hát nào cũng thanh lịch, lời lẽ bóng bẩy kiểu “Bây giờ mạn mới hỏi đào” cả đâu. Có những cuộc hát, lộ ra cái tinh nghịch của các liên anh liên chị. Thậm chí, có khi “bí quá hóa cùn”. Trong tình thế ấy, nhiều bậc cao thủ làng hát được dịp trở tài. Có câu hát chất vấn thầy nho:

*Đồn rằng chàng học Kinh Thi
Cá nằm dưới cỏ, chữ chi hỏ chàng?*

Thầy nghĩ mãi không được, thì một nhà nho nghịch ngợm đáp:

Anh đây chẳng học Kinh Thi

Cá nằm dưới cỏ, có khi cá tràu

(cá quả)

Cũng nội dung trên, có người còn nghịch ngợm hơn:

Dưới cỏ chỉ trạch với lươn

Em mà đơm đó, hấn trườn, hấn vô.

Có khi, bên nữ, do chuẩn bị chu đáo, đẩy cánh mày râu vào thế bị động. Luật thi thì nghiêm ngặt. Cả hai bên đều giao hẹn: nếu bên nam thua, họ sẽ bị mất khăn, còn bên nữ thua, họ sẽ bị mất... yếm. Một lần, bị ép quá chừng, bên nam đánh bài “liều” trước bạn gái:

Trăm năm tính cuộc vuông tròn

Phải dò cho đến ngọn nguồn

lạch khe!

Quả thực, ông thầy dùi nào đấy thật hóm hỉnh. Chỉ một chữ khe được kéo dài, bên nam đã thành thế chủ động. Bên nữ thua đã nhốn tiển, bên tháo chạy để giữ... yếm!

KHI CHỒNG CÓ "BỒ"

Nếu chồng chán cơm ăn vụng phở, bạn sẽ làm gì? Làm gì nhỉ? Thiên hạ nghĩ ra khối chuyện vớ vẩn: mất ngủ, bỏ ăn, khóc tím tức, dọa ly hôn, đánh ghen, v.v..., còn ta? Ta sẽ chẳng làm gì cả. Nói đúng hơn, ta sẽ thỏa sức ăn ngon, mặc đẹp, ngủ nhiều. Chắc chắn ta sẽ lên cân và trẻ ra. Đây nhé.

Chồng có bồ. Nghĩa là hán đã chán cơm. Nhưng ở đời ai ăn phở được mãi? Đến lúc chán phở hán lại quay về với cơm.

Chồng có bồ. Ta sẽ đoạn tuyệt với gánh lo về tài chính - con quỷ Sa tăng góm ghiếc lúc nào cũng đe dọa ta, ngay cả trong giấc ngủ, từ nay bao nhiêu tiền lương ta thu hết. Sĩ với bồ, hán phải xoay xở, trần trở nghĩ cách kiếm ra tiền để chi cho khoản tình phí. Chả cần đến chiếc đũa thần cũng đủ biến "con gà công nghiệp" của ta thành một anh lính xung kích trong cơ chế thị trường. Ai hưởng thành quả? Dĩ nhiên còn ai nữa ngoài ta.

Khi chồng có bồ. Ta chẳng phải chịu đựng những cái móng tay đầy cáu bẩn, cái đầu bù xù hôi như tổ cú vì cả tháng không gội mùi nước lã. Chồng ta phải tự tân trang, tạo dáng để làm đẹp lên trong “mắt ai” chứ. Vậy là, đương nhiên ta có một ông chồng lịch lãm, biết ăn diện, rất môden.

Khi chồng có bồ. Ta sẽ được cưng hơn. Cái mà thiên hạ gọi là nịnh đầm thì chồng ta đã quên phắt khi chưa hết tuần trăng mật. Bây giờ hấn sẽ phải nhớ lại. Đơn giản là vì để lừa ta thôi. Hấn sẽ không ngờ sự giả tạo đó lặp đi lặp lại mãi có ngày sẽ biến thành thói quen tự giác. Páplop chẳng đã bắt tử vì thuyết phản xạ có điều kiện đó sao?

Khi chồng có bồ. Ta và các con sẽ không còn cảnh ngồi đợi bên mâm cơm nguội ngắt. Hấn buộc phải về thật sớm (để khỏi bắt mình về thời gian).

Khi chồng có bồ. Ta sẽ trẻ ra, đẹp ra. Chắc chắn là thế. Cả hấn và ả nhân tình kia sẽ len lét cúi đầu khi

bất chợt ta bắt gặp. Ta sẽ đi ngang qua chúng oai vệ như một vị thống chế duyệt đội quân danh dự. Niềm vui chiến thắng, sự giải phóng về mặt tinh thần sẽ làm tan biến đi những nếp nhăn đến quá sớm do bao năm nay ta phải cõm nước, bèo, cám, lợn, gà, tương dưa, mắm muối.

Sau hết. Khi có bồ, chồng ta sẽ yêu ta hơn. Điều mà lâu nay ta vẫn mất ngủ vì không làm nổi. Hắn chẳng đã chê ta đủ thứ đó sao? Gầy quá, đen quá, ít trí thức quá, dáng đi xấu thế, v.v... Còn bây giờ? Sau một thời gian phải chịu đựng tính khí thất thường của một ả cửa sừng làm nghề, chồng ta sẽ hiểu ra chân lý: “Đồ nhà vẫn hơn” và dĩ nhiên tình yêu với ta sẽ nhân lên gấp đôi.

LOẠN NGÔN

Có hai vợ chồng nhà nọ thường xuyên cãi cọ, đánh chửi nhau như cơm bữa, anh “thượng cẳng chân”, chị “hạ

cẳng tay” là chuyện thường tình. Một hôm họ lại đánh nhau to, la lối om xòm. Hàng xóm chạy tới can ngăn, anh chồng hai tay ôm miệng, nói với mọi người:

- Ông bà thấy không, con mụ này dám đánh vào “cơ quan phát thanh” của tôi, làm cho tiếng đổi khác, khàn đi đây này! Đáo để chưa!

Chị vợ chẳng vừa, cúi người, lấy tay chỉ vào bụng mình:

- Bà con ơi! Chồng tôi quen thói vũ phu, lão ta lấy chân đá túi bụi vào “cơ quan sinh đẻ kế hoạch” của tôi, hỏng hết cả rồi đây này! Hu! Hu!...

BÁN GÀ BA LẦN

Có một anh học trò nọ muốn may một cái áo mới nhưng không có tiền, đêm nọ mới ôm con gà đến nhà một cô hàng xóm để bán. Mới nói chuyện bỗng có tiếng gõ cửa, cô hàng xóm bảo anh ta ôm gà xuống ngồi tạm dưới bàn thờ. Cô tiếp tình nhân chưa được

vài phút thì nghe tiếng xe của chồng trở về, liền bảo ông nhân tình xuống bàn thờ ngồi chung với anh học trò.

Dưới bàn thờ tối tăm, anh học trò ranh mãnh đem gà ra gạ bán cho ông khách với giá bốn chục ngàn đồng, nếu ông ta không mua anh ta sẽ la lớn. Nghe dọa vậy ông đành phải xỉa tiền ra ôm lấy gà. Nhận tiền xong, anh học trò đòi gà lại. Thấy khách trù trù không chịu đưa, anh ta lại dọa hét, thế là khách đành phải trả. Lần thứ hai, tên học trò này lại đòi bán gà, lấy thêm bốn chục ngàn đồng nữa! Ông khách lại đành phải mua. May mắn thay! Bỗng nhiên điện tắt, ông khách vất con gà cho anh học trò và lén nhanh ra ngoài tẩu thoát.

Người học trò cũng vội ôm gà chạy về nhà mình, gạ bán lại cho cha mình với giá hạ hai chục ngàn đồng. Người cha nghe vậy thét mắng:

- Mồ tổ mày, mày đã bán cho tao hai lần chưa đủ sao mà còn đòi bán thêm lần nữa hả?

DỪNG ĐỂ LÀM GÌ

Có một bà tuổi đã sồn sồn, nhưng lúc nào cũng tỏ ra là mình trẻ lắm. Suốt ngày son phấn, gương lược, từ việc đi đứng, nói năng, bà cứ làm như đang ở thì con gái, nhất là khi tiếp xúc với cánh đàn ông. Ông chồng rất khó chịu với tính cách của vợ. Một hôm bà dặn ông ở nhà để bà đi thăm bạn bè, sau khi đã mất hơn nửa giờ để trang điểm son phấn. Trước lúc đi, bà không quên bỏ thêm cái túi xách của mình đủ thứ phấn sáp, nước hoa, áo độn ngực... Thấy vậy ông chồng đưa thêm cho bà một lưỡi cửa ngán. Bà ngạc nhiên nhìn ông:

- Sao kỳ vậy? Để làm gì hở ông?

Ông chồng buông một câu, giọng tỉnh bơ:

- À, dùng để mà cửa sùng...

HAI NGƯỜI PHẢI CHẾT MỘT

Hai vợ chồng nọ hiếm hoi lắm, đi lễ mãi mới đẻ được một cậu con trai, thế

nhưng lên bốn tuổi rồi mà nó vẫn chưa nói được.

Sau khi khám bệnh cho nó xong, ông thầy quả quyết nói rằng sẽ chữa cho nó nói được nhưng với điều kiện: khi nó gọi bố trước thì bố sẽ chết, và ngược lại nếu gọi mẹ trước thì mẹ sẽ chết.

Tranh luận và suy nghĩ hồi lâu, hai vợ chồng nhà nọ chấp nhận cái chết phi lý đó để cho con được sung sướng.

Giao kèo và ký kết xong thì ông thầy bắt đầu chữa. Chỉ trong một phút là đứa con nói được và câu đầu tiên là nó gọi “bố”.

Thế là cả nhà kêu khóc om sòm tưởng là bố sẽ lăn đùng ra chết. Nhưng lạ thay, ngay chiều hôm đó anh hàng xóm sát vách lăn ra chết chứ không phải là anh chồng của chị ta.

HÃY ĐỔ HỘ CHO EM

Đôi tình nhân đang âu yếm nhau thì người chồng về. Người vợ lập tức ra mở

cửa cầm theo sọt rác:

- Anh yêu! Trong khi chưa thay quần áo, hãy đổ hộ em.

Trong khi người chồng đi đổ rác, gã tình nhân chuồn ra khỏi phòng. Gã xoa tay khoái trá nghĩ: “Nàng thật thông minh, nhanh trí chẳng bù cho bà vợ mình...”.

Khi gã về đến nhà, vợ gã xuất hiện với chiếc sọt rác trên tay:

- Anh yêu! Trong khi chưa thay quần áo, hãy đổ hộ em...

ĂN CHÁO TẤM

Một anh nọ nhà nghèo nhưng lại làm ra mặt đài các. Một hôm nhà hết gạo, vợ nấu cháo cám cho anh ta ăn. Ăn no bụng rồi, anh ta đi dạo, tìm vào một nhà quen.

Vừa khi thấy nhà đang ăn cơm. Họ mời anh ta cùng ăn. Anh từ chối nói mình vừa mới đánh chén thật chó với người này kẻ kia, toàn là những bậc tai to mặt lớn trong làng. Bây giờ thì

không ăn được nữa, nhưng nếu có rượu thì uống cũng được.

Người nhà ấy đem rượu ra đãi. Anh ta uống lấy uống để, sau say quá nôn ra những tẩm là tẩm.

Chủ nhà hỏi anh ta:

- Tại sao bảo vừa mới ăn thịt chó, bây giờ lại nôn ra toàn tẩm?

Anh ta cố cãi:

- Tôi mới ăn thịt chó thật. Nhưng có lẽ con chó ấy mới ăn cháo tẩm thì phải.

ĂN DẤU GÌ?

Một anh chàng có học trong làng, nhân có người bạn cũng mới học xong một cấp như mình, mừng bạn, bảo vợ làm gà mời bạn sang ăn.

Anh ta dặn vợ “mình cứ luộc con gà dùng chặt gì cả, để lên đĩa, để hôm nay tôi thử tài học của nó cho mình xem. Dốt hơn tôi là cái chắc”.

Nghe lời chồng dặn, bữa cỗ bày lên, khách chỉ nhìn thấy một con gà luộc thơm phức để nguyên trên đĩa. Khách

nghĩ không biết ăn cách gì?

Anh chủ vui vẻ, vào đầu cuộc nói ngay:

- Gà đẻ nguyên, tôi với anh cùng có học nhất nhì làng này. Vậy bây giờ mời bác xơi dẫu gì trước?

- Thôi! Xin nhường bác, “tiền chủ hậu khách”. - Anh khách nói vậy mà lòng vẫn chưa hiểu “đầu cua tai nheo” ra sao.

- Nếu vậy, tôi xin ăn dẫu sắc!

Vừa nói anh ta vừa đánh vần chữ cho vợ cắt gà bỏ vào bát mình: cờ anh canh sắc cánh, đồ ít dít sắc dít.

Vợ thâm phục chồng, vì các cụ xưa nay bảo “nhất phao câu, nhì đầu cánh”, mà chồng ăn được cả hai thì thật tuyệt vời còn gì bằng.

Vừa xong, không cần chủ giục, khách nói liền:

- Tôi xin ăn dẫu huyền! Nói xong anh ta cũng đánh vần chữ cho vợ bạn cắt gà bỏ vào bát mình: đồ âu dẫu huyền đầu, đồ ui dui huyền dui, mờ inh minh huyền mình... Và thế là hầu như toàn bộ con gà đã nằm gọn trên

bát của anh ta.

- Còn chị, chị ăn dấu gì, xin mời!

Chị vợ nhìn thấy đĩa trống không mà khách lại còn có ý giấu liên giờ thói đanh đá:

- Đang còn một dấu huyền nữa của em, bác có ăn nốt để em đưa ra.

Nói xong rồi tốc váy, đứng dậy...

ANH CHÀNG NGỐC LÀM THEO VỢ DẶN

Ngày xưa có một anh chàng ngốc nghếch đàn độn. Từ ngày có vợ, vợ anh thấy chồng ăn không ngồi rồi ngày này sang ngày khác, thì không được vui lòng. Cho nên một hôm, vợ anh thử hỏi:

- Ngồi ăn núi lở. Anh phải đi làm một nghề gì nuôi thân, nếu không thì khó mà ăn ở với nhau được lâu dài.

Ngốc ta đáp:

- Tôi chữ nghĩa đã không có, đi cày thì dở, làm thợ thì dốt, biết làm nghề gì đây?

- Đi buôn vậy! - người vợ trả lời, -
tôi sẽ đưa tiền cho anh để anh đi buôn

- Buôn gì?

- Cái gì có lãi thì buôn. Đầu thì
buôn vịt buôn gà, sau thì buôn gỗ làm
nhà cũng nên.

Mấy hôm sau Ngốc ta cầm tiền ra
đi. Nhớ tới câu dặn của vợ, nên anh có
ý đi buôn vịt. Qua một thoi đường,
anh nhìn thấy có một bầy vịt độ một
chục con đang kiếm ăn trên mặt đầm.
Không biết đó là vịt trời, anh quyết
tâm đi tìm chủ bầy vịt để hỏi mua.
Gặp một đám trẻ chăn trâu đang chơi
trên bờ đầm, anh ghé lại hỏi: "Vịt của
ai đó?" Bọn chúng hỏi lại: "Ông hỏi
làm gì?" - "Ta muốn mua buôn". Thấy
có người hỏi trở trêu, bọn chúng đáp
liều: - "Vịt ấy của của chúng tôi. Nếu
ông mua được cả, chúng tôi bán rẻ
mỗi con năm tiền, mười con vịt chi là
năm quan". Nghe chúng nói giá rẻ,
Ngốc ta không ngần ngại gì nữa ngồi
xuống xĩa tiền ra trả. Biết là gặp phải
anh ngốc, bọn chúng nhận tiền, chia
nhau, rồi bảo anh: "Đó, bầy vịt bây giờ

là của ông. Ông ngồi đây mà canh, đến chiều hãy lừa chúng về”. Đoạn mỗi đứa cười trâu đi một ngả.

Ngốc ta ngồi lại bờ đầm canh chừng bầy vịt. Chưa quá trưa, anh định lội xuống nước để lừa vịt về thì bầy vịt nhác thấy bóng người, bay vọt lên trời chớp mắt đã biến mất. Ngốc ta từng hững, đành trở về kể lại với vợ. Vợ tiếc của mắng cho chồng một trận nên thân rồi bảo:

- Đó là vịt trời, nó giống hệt vịt nhà, nhưng biết bay. Sau này trước khi mua muốn biết vịt biết bay hay không, anh cứ giơ gậy lên dứ vào chúng là biết ngay!

Mấy ngày sau chàng ngốc lại cầm tiền ra đi. Đến chợ thấy có người bán ba con lợn con. Lợn được thả trong một cái rạc quây thành vòng tròn, bờ thành không cao lắm. Anh sà vào hỏi mua. Nhớ lời vợ dặn, nên trước khi trả tiền, anh giơ gậy lên dứ vào mấy con lợn. Mấy con lợn sợ quá nhảy tót ra ngoài rạc, rồi chạy vào bụi mất cả. Người hàng lợn bèn nắm lấy áo anh

bất vạ. Có bao nhiêu tiền vốn mang đi, anh phải lấy ra đền. Xót của, anh mếu máo về kể chuyện lại cho vợ nghe. Vợ lắc đầu:

- Khốn nạn! Lợn thì làm gì biết bay mà phải dứ. Anh cứ mua đưa về đàn ông chẳng phải thử làm gì mất công.

Ít ngày sau anh lại mang tiền đi. Lần này anh mua được một gánh nôi đất. Nhớ lời vợ dặn cứ gánh nôi nghênh ngang giữa đường. Mọi người đi đường mà anh gặp đều phải xuống ruộng tránh anh. Không ngờ hôm ấy có một bầy trâu đến mấy chục con được chủ lừa đi ăn. Đường hẹp, trâu không biết tránh nên va vào gánh nôi của anh vỡ gần hết. Anh về kể lại với vợ. Vợ bảo:

- Chết nôi! Nôi là vật dễ vỡ, gặp trâu bò hay con vật nào khác ta phải tránh đi lối khác, hoặc chờ cho chúng đi qua sẽ gánh về cũng không muộn.

Ít lâu sau nữa, anh lại đi buôn. Lần này anh mua được một gánh vôi đá mới nung. Dọc đường anh thấy có một con chuột chết nằm chính giữa mặt

đường. Nhớ lời vợ dặn anh lắm lắm: “Chà chà, có con vật này nằm cản đường, ta phải tránh nó mới được!” Nghĩ vậy anh không dám bước qua con chuột, bèn lội xuống ruộng nước để tránh. Nhưng không ngờ nước ở đây hơi sâu, vôi đá chạm phải nước tự nhiên sôi lên ầm ầm, anh hoảng quá vút cả gánh mà chạy. Về nhà anh khóc lóc kể lại cho vợ hay. Người vợ giẫm chân kêu trời, đoạn bảo anh:

- Quả là không ai ngu ngốc bằng anh. Thôi bây giờ tiền trong nhà chẳng còn một đồng để buôn với bán nữa rồi.

Hôm khác, Ngốc ta bỏ nghề buôn, quyết định làm nghề ăn trộm. Chờ tối đến, anh lẻn vào nhà một người nọ. Cuối cùng anh cũng lần mò lục tìm được một số tiền. Nhân trong nhà đèn chưa tắt, anh đưa đến gần để đếm và nhờ tinh mắt anh phân biệt được mấy đồng xấu. Anh liền tìm đến chỗ chủ nhà ngủ, lay họ dậy và nói:

- Dậy! Dậy mà đổi tiền xấu!

Chủ nhà đang ngủ ngon giấc sực

tĩnh, thấy trong nhà có kẻ lạ mặt bèn hô hoán lên:

- Bắt, bắt lấy nó!

Ngốc ta hoảng hồn vút cả tiền mà chạy, may thoát được. Về được đến nhà, anh kể lại cho vợ nghe. Vợ bảo:

- Trời ơi! Còn đổi mới chác mà làm gì. Thôi mai đi kiếm ít gạo về ăn, nhà chẳng còn hột nào nữa.

Tối hôm sau Ngốc ta lại đi ăn trộm. Anh cũng đào ngạch vào được một nhà nọ một cách dễ dàng. Nhớ lời vợ dặn nên anh không chú ý đến những cái khác mà chỉ đi tìm gạo. Nhưng những chỗ mà anh sờ soạng đều chứa thóc chẳng có hạt gạo nào. Sẵn có cối xay gần đó, anh bèn đổ thóc vào xay. Tiếng xay lúa âm âm làm cho nhà chủ tỉnh dậy. Khi họ xông tới toan bắt, anh may mắn lại chạy thoát. Về kể lại với vợ, vợ kêu lên:

- Ngốc ơi là ngốc! Thôi mai thì thấy gì lấy nấy, cứ đưa về đây, chẳng cần phân biệt gì nữa.

Tối hôm sau, Ngốc lại lọt vào một nhà khác. Anh vừa vào đến sân đã

thấy nhiều thứ đồ đạc nhấm chùng có thể lấy được. “Hừ, vợ ta dạn có gì lấy nấy chẳng cần phải đào ngạch vào nhà làm gì cho mất công”. Nghĩ vậy anh nhặt nhanh đủ thứ chất một gánh nặng quảy về nhà. Vợ thắp đèn lên xem thì hóa ra toàn là chổi cùn, rổ rách, đòn ghế, gỗ vụn, cào tre, cuốc gãy, lại có cả một nồi nước giải. Vợ chất lưởi hồi lâu rồi bảo chồng:

- Thôi! Mai đừng đi ăn trộm nữa mà có ngày chết oan. Anh cứ chịu nhục làm nghề ăn xin, may ra được miếng gì bỏ vào miệng nuôi lấy tấm thân là được rồi.

Mấy hôm sau, anh nghe lời vợ chuyển sang làm nghề mới. Gặp một ông quan ăn mặc sang trọng đang đi dạo, anh bước tới ngửa tay xin ăn. Nhưng vừa mở miệng nói mấy câu học được: “Lạy ông đi qua, lạy bà đi lại...”, thì có hai tên lính theo hầu quan đã bước tới quất roi vào đít. Để khỏi ăn thêm đòn, anh ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Về kể lại với vợ, người vợ bảo anh:

- Đó là ông quan, đừng có đụng đến mà chết. Đi xin thì tìm chỗ đông người, không xin được người này thì còn người khác, thế nào cũng được ăn.

Hôm sau anh đi xin gặp một đám ma. Nhớ lời vợ dặn anh sà vào chỗ đông người đang xúm xít khóc than ở sau linh cữu rồi ngửa tay xin hết người này đến người khác. Nhưng anh đã chẳng được gì mà lại còn bị mắng chửi đuổi đánh. Anh về kể lại với vợ. Vợ bảo:

- Đó là đám ma, anh cứ đi theo “ô hô” ít câu là sẽ được người ta cho ăn.

Ít hôm sau, anh Ngốc gặp một đám đông người khác. Không biết là đám rước dâu, anh làm theo lời vợ dặn, đuổi theo đám đông vừa đi vừa bùm mặt nấc lên mấy tiếng “ô hô”! Những người trong đám rước dâu cho là anh cố ý làm cho họ xui xẻo, liền hò nhau đánh đập tới tấp. Bị đòn đau, nhưng anh cũng cố giật ra được chạy về. Sau khi kể cho vợ nghe, vợ bảo:

- Đó là đám cưới. Anh chỉ cần đi theo nói mấy câu “Tốt đôi, tốt đôi” là có ăn rồi.

Ít hôm sau anh lại đi. Gặp một đám đông người đang chữa cháy. Nhớ lời vợ dặn anh đến gần, mồm nói lia lịa: “Tốt đôi! Tốt đôi!” thiên hạ cho anh là thủ phạm đốt nhà vì “tốt đôi”, nói lái là “tôi đốt”, liền bắt anh trói lại nện cho một trận, lại định giải lên quan. Anh phải vất vả lắm mới lạy lục xin thả cho về. Về nhà anh kể lại cho vợ nghe. Vợ bảo:

- Đó là đám cháy. Thấy vậy anh cứ múc nước giội vào rồi người ta sẽ thưởng công cho.

Mấy hôm sau anh lại đi. Gặp mấy người thợ rèn đang hì hục đánh trên đe một thanh sắt nung đỏ. Anh bèn múc một vò nước đem đến giội vào sắt, vào bể lửa nhà thợ rèn. Thấy chuyện trở trêu, cả mấy người thợ quăng búa xúm lại giã cho một trận như đòn rồi mới cho về. Về nhà anh mếu máo kể cho vợ hay. Vợ bảo:

- Đó là những người thợ rèn sắt. Anh cứ xông vào quai búa với họ là họ sẽ cho ăn.

Ít lâu sau anh lại đi. Lần này Ngốc

cũng tìm đến một đám đông người. Thấy có mấy người đánh nhau, chẳng nói chẳng rằng anh hùng hổ xông vào giơ tay thui người này, co cẳng đá người nọ. Mấy người đánh nhau tuy đang còn giận dữ, nhưng thấy một người lạ vô cớ đánh đá mình, bèn bỏ đánh nhau, thui cho Ngốc một trận. Anh đau điếng chạy về kể lại với vợ. Vợ bảo:

- Đó là đám đánh nhau. Anh hãy can người ra, miệng nói “dĩ hòa vi quý” không khéo được người ta rủ rê chè chén.

Ít lâu sau anh lại đi gặp một đám đông người khác. Thì ra họ đang xem hai con trâu đang húc nhau chí tử. Ngốc ta nhớ lời vợ dặn, chạy vào cố sức vỗ về hai con vật, miệng nói: “Thôi dĩ hòa vi quý, đừng báng nhau nữa”. Nhưng không may cho anh, trong lúc đổi thế, một con đã húc nhằm vào người anh làm anh thủng bụng chết.

Thế là hết đời anh chàng Ngốc.

BẮM QUAN LỚN NGÀI MINH LẮM!

Ông huyện nọ có thói quen dùng một cái lông voi để xỉa răng. Một hôm đi đốc đê xa, ông để quên lông voi ở nhà. Bữa cơm xong, không có lông voi để xỉa, ông lấy làm khó chịu lắm, mới gọi một tên lệ lại bảo:

- Mày chạy nhanh về nhà bảo bà lấy cho tao cái lông voi...

Anh lệ về đến nhà, quên bém mất lời dặn của quan nên rất lo lắng. Anh cố nghĩ ngợi xem quan bảo mình về lấy cái lông gì. Nghĩ mãi chẳng ra, đành phải rụt rè thưa với bà huyện:

- Thưa bà, bà lấy cho quan ông cái lông...

Bà huyện thấy anh lệ ảm ứ, mới đoán già đoán non là chồng đi xa chắc nhớ, nên muốn xin một cái gì của mình để ngấm cho khuây khỏa, bà vội nhổ lấy một cái, gói vào giấy rồi đem ra cho anh lệ và dặn:

- Mày cầm lên cho quan, nhưng mày mà làm mất thì mày chết!

Anh lính đang bực mình vì không

nhớ ra cái lông gì, nên trên đường đi mới tò mò giở gói ra xem. Chẳng may, có trận gió thổi qua, chiếc lông bay đi mất, tìm mãi không thấy.

Nhớ lời dặn của bà huyện, anh lệ hoảng lên, vội chạy về nhà, vừa khóc vừa kể lại tình đầu cho mẹ nghe. Bà mẹ thương con mới vào buồng nhổ của mình một cái, cũng gói vào giấy đưa cho con, bảo con mang lên cho quan.

Anh lệ gặp quan, bụng cứ nơm nớp lo. Quan mở gói ra không thấy cái lông voi mình đang cần, mới nổi giận:

- Lông gì thế này! Lông l... mẹ mày đấy à?

Anh ngỡ là quan đã biết hết, mới van lạy cuống quýt:

- Bẩm quan lớn, ngài minh lắm!

ÁC GIẢ ÁC BÁO

Có thằng bé con đi học, gặp phải người thợ cả ác quá, đánh chửi nó cả ngày. Nó mới tìm cách trả thù.

Một hôm có nhà nọ sắp có đám cưới

mới gọi anh thợ may lại cắt quần áo. Thằng bé liền đến trước nhà người chủ mà bảo rằng:

- Thưa ông, tôi xin thưa để ông biết trước: thầy tôi có chứng điên, hễ lên cơn thì bạ ai cũng cắn.

Việc nhà chủ thì gấp, vả lại quanh vùng chỉ có anh thợ ấy là may khéo, nghe thằng bé nói thế thì cũng khó nghĩ mới hỏi thằng bé rằng:

- Thế những lúc thầy mày điên thì mày làm thế nào?

- Dạ, hễ tôi thấy thầy tôi sắp giở chứng thì tôi biết ngay, tôi liệu trước.

- Mày làm thế nào?

- Hễ thấy thầy tôi hai tay đập xuống chiếu là tôi biết cơn điên sắp nổi lên, tôi liền lấy một thanh củi dài, phang cho một hồi thế là khỏi ngay.

Chủ nhà biết vậy thì cũng yên chí gọi anh thợ may đến nhưng lại dặn thăm với người nhà chuẩn bị sẵn mấy thanh củi để phòng.

Ngày hôm đầu anh thợ may đến làm thì không việc gì. Sáng hôm sau vừa may được một chốc thì thằng bé

liền giấu ngay kim của thầy nó đi. Anh thợ mất kim cứ vô xuống chiếu để tìm.

Nhà chủ thấy thế tưởng cơn điên anh sắp nổi lên liền bảo người nhà lấy thanh củi phang cho một trận. Anh thợ may bất thành linh bị đánh kêu văng cả lên. Càng kêu càng rống họ cứ tưởng là điên càng đánh cho túi bụi. Đến khi anh chàng đau quá nằm đờ ra, họ mới thôi.

BA ANH MÊ NGỦ

Ba anh uống rượu, say tít cùng ngủ một giường. Cả ngựa lùi lại cứ nhè lùi Hai mà gãi.

Càng ngựa lại càng gãi mạnh, đến nỗi lùi Hai chảy máu ra lênh láng.

Hai sờ thấy ướt, ngỡ là Ba đái dầm gọi dậy.

Ba dậy ra đi đái, thấy tiếng lọc rượu bên láng giềng, cho là mình đái chưa hết, cứ vạch quần đứng mãi.

Chợt có bọn lính đi tuần, thấy Ba đứng đó liền kêu lên “Trộm! Trộm!” Ba sợ quá, chui vào giậu người láng giềng nhưng cũng bị lính vụt theo cho mấy côn. Người láng giềng nghe thấy động, chạy ra hỏi cái gì.

Ba xua tay bảo: “Chết! Im... Ngoài ấy có người đang phải đòn”.

BÂY GIỜ NÓ MỚI THÒ ĐẦU RA

Có một anh bủn xỉn, bạn hữu đến nhà không bao giờ muốn ra tiếp cả, cứ cho con ra nói là đi vắng.

Bạn hữu có người biết vậy, bèn nghĩ mẹo làm cho anh kia phải ra mặt. Người bạn ấy cứ đến chơi nhà anh ta, dù con anh ta nói anh ta đi vắng. Nhân thấy có đôi câu đối treo tường, anh ta cứ ngâm văng cả lên:

*Tửu trung bất ngữ chân quân tử,
Tài thượng phân minh thị trượng...*

Tức vì người bạn dốt làm hỏng cả câu đối trong nhà mình, anh kia đương trốn trong buồng, phải bỏ ra và mắng:

- Đồ ngu như lợn! Câu đối của người ta mà đọc mất một chữ, thành ra hỏng cả đi!" Tài thượng phân minh thị trượng" là gì?... Thị trượng phu chứ!

Người bạn tủm tỉm cười và nói rằng:

- Nào ai biết. Có phải mình dốt đâu! Tại mãi đến bây giờ nó mới thò đầu ra!

CÁI TÊN

Ở miền Bắc, có tục đặt cho con những cái tên rất xấu vì các bậc cha

mẹ tin rằng đặt tên cho con mà càng xấu, càng dở thì đứa trẻ không chết yếu. Vì thế, có nhà đặt tên cho con trai là thằng Cu, thằng Cò, thằng Cút và đặt tên cho con gái là cái Hĩm, cái Trôn, cái Đái.

Vì thế mới có câu chuyện này.

Một ông bố gọi con:

- Cút ơi, về ăn cơm!

Thằng Cút đi vắng, em nó đứng chơi ở gần đấy, trả lời:

- Cút đi chơi, không có cút, bố không ăn được sao mà cứ phải gọi.

BA ANH ĐẦY TỐ

Một phú ông nọ có ba anh đầy tớ nhưng mỗi người lại có một tính khác nhau, một anh thì rất cẩn thận, thận trọng, một anh thì rất lo xa, còn một anh lại rất lễ phép. Phú ông lấy làm thú vị về những người đầy tớ của mình lắm.

Một hôm cậu con cả ông trưởng giả nọ ngã xuống ao, anh cẩn thận trông thấy liền chạy về thưa với chủ. “Thưa

ông cậu cả nhà ngã xuống ao, xin ông cho phép con đi vớt cậu ạ”. Khi vớt được cậu cả lên thì đã chết nghèo rồi. Phú ông liền vác gậy đuổi đánh, anh cẩn thận chạy biến. Phú ông sai anh lo xa đi mua áo quan về để khâm liệm. Được một lúc anh này mang về hai cái. Thấy thế ông trưởng giả trừng mắt: “Tại sao lại mua hai cái?” thì anh này trả lời: “Ấy con mua phòng xa thế, để nhờ cậu hai có chết đuối thì có cái dùng ngay”. Phú ông lại vác gậy đuổi đánh anh này.

Chỉ còn anh lễ phép vẫn được lòng chủ. Cho đến một hôm anh ta cáng chủ đi chơi đến một chỗ lội, bùn ngập đến lưng ống chân mà anh ta vẫn vui vẻ khiêng không một lời phàn nàn. Thấy thế chủ anh ta bèn khen, để khuyến khích anh ta: “Anh khá lắm, chịu khó lắm, cứ cố gắng đi rồi đến Tết ta sẽ may cho bộ cánh. Rồi xem có đám nào ta sẽ hỏi cho một đám”. Vừa nói đến đấy thì anh lễ phép đặt cáng xuống giữa đồng bùn rồi khoanh tay lễ phép: “Con xin đa tạ ông!” Thế là cả

bộ quần trùng áo dài trắng bốp của ông chủ nhuộm trong đồng bùn.

BẮT ĐƯỢC SỢ DÂY

Một tên trộm bị bắt quả tang ăn trộm trâu. Người ta đóng gông giải lên huyện. Giữa đường, có người hỏi:

- Anh mắc tội gì mà nặng thế?

Nó trả lời, vẻ tội nghiệp:

- Tôi bắt được sợi dây, thế mà bị đóng gông thế này đây!

Người kia ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ chỉ bắt được có sợi dây mà bị đóng gông giải lên huyện?

Tên ăn trộm nói:

- Bởi vì đầu sợi dây có buộc một vật.

- Vật gì lạ vậy?

- Con trâu.

CHẲNG PHẢI TAY ÔNG

Có hai anh láng giềng nọ chơi thân với nhau cùng nức tiếng sợ vợ.

Một hôm vợ bác nọ đi vắng, để phơi chiếc váy ở sào, chẳng may trời mưa, chồng quên không kịp cất nên ướt cả. Chị vợ về thấy thế giận lắm, mới chửi cho anh ta một trận, lại còn đánh thâm tím mặt mày.

Ông bạn láng giềng thấy thế, trong lòng lấy làm căm tức, mới lăm bắm trong miệng:

- Mẹ kiếp! Chẳng phải tay ông!

Thật không may, chị vợ anh ta hôm ấy lại có mặt ở nhà trong. Nghe chồng nói thế chị ta mới xông xộc chạy ra, tay chống nạnh, hỏi dồn cho một thôi:

- Hừ! Phải tay ông thì làm cái gì? Nào! Làm cái gì? Nói ngay đi!

Anh chồng hoảng hốt:

- Phải tay tôi thì... tôi cất trước khi trời mưa, chứ có gì mà ồn lên thế!

CHỈ TẠI ANH THẦY ĐỊA LÝ

Một thầy địa lý, một thầy phù thủy và một thầy bói ế hàng rủ nhau đi phương khác kiếm ăn.

Đi từ sáng đến chiều, chẳng có một hột nào vào bụng, lại cũng chưa tìm được chỗ nghỉ chân.

Thầy địa lý sực nhớ gần đây có nhà quen, mới bảo hai thầy kia:

- Ngày trước tôi có để cho một nhà trong làng này một ngôi đất. Nhà nó bây giờ cũng khá. Anh em ta cố gắng đi đến đây thế nào cũng được bữa chén no say. Nhưng tôi dặn trước hễ vào đây người ta mời ăn, mình phải làm khách mới được, nếu không người ta biết mình đói người ta khinh.

Đến nhà người quen, ba người được chủ nhân tiếp đãi niềm nở, lại bảo người nhà làm cơm thết đãi. Ba thầy làm bộ từ chối, chủ nhà mời mãi. Thầy địa lý nói:

- Thôi xin ông để cho bận khác. Chúng tôi đã ăn no ngoài hàng rồi. Chỉ phiền ông cho ngủ nhờ một tối, sáng mai chúng tôi lại xin đi sớm.

Chủ nhà tưởng ba người thực tình, mới bảo người nhà thôi đừng làm cơm nữa mà dọn giường trải chiếu cho ba thầy đi nằm. Ba thầy tiu nghỉu, chẳng

lẽ lại thú thực ra hay sao, đành bóp bụng đi ngủ, nhưng bụng đói không ngủ được. Hai thầy kia liền căn nhắc:

- Đầu đuôi chỉ tại anh thầy địa lý cả, việc gì phải xui nhau làm khách để đến nỗi bây giờ không ngủ được, mai lấy sức đâu mà đi?

Thầy địa lý tuy hối nhưng đã lỡ bày chuyện ra rồi, lại sợ hai thầy kia nói ra nói vào chủ nhà nghe tiếng, mới bảo nhỏ:

- Thôi, các ông hãy nằm im, để chốc nữa nhà nó ngủ yên, tôi xuống bếp lục xem, có gì ăn được sẽ mang lên cùng ăn cho đỡ đói.

Anh thầy bói vốn háu ăn và đa nghi, nghe thầy địa lý nói thế, bụng bảo dạ rằng: “Nếu hấn tìm ra cái ăn, hấn sẽ chén trước, không thì cũng thằng kia chén, chứ còn đâu đến phần mình!” Nghĩ vậy vội vàng lén dậy lần mò đường vào bếp. Chẳng may sờ soạn thế nào giẫm phải cái cốc dựng ở xó nhà, cán cốc đập đánh “độp” một cái vào đầu. Tưởng người nhà rình biết nó đánh, thầy bói luống

cuống kêu inh lên:

- Ối trời ơi! Tôi lạy ông, ông tha cho. Sự này chỉ tại anh thầy địa lý!

CON GIUN ĐẤT

Quan Ân không râu sang chơi ăn cơm với quan Tuần râu rậm. Quan Tuần lừa cơm lúng túng để dính một hạt cơm vào râu. Tên lính hầu vội quỳ xuống lẩm bẩm:

- Bẩm quan lớn, trong chòm râu của quan lớn có hạt ngọc minh châu ạ!

Quan Tuần thủng thỉnh vuốt râu. Hạt cơm rơi xuống. Sau bữa ấy về nhà, quan Ân mới gọi tên lính hầu của mình vào bảo:

- Đây, mày đã thấy chưa. Lính bên quan Tuần thông minh thế đấy. Giá mày cũng được như nó thì tao đẹp mặt biết bao!

Hôm khác, quan Tuần sang quan Ân ăn cơm. Giữa bữa có một sợi bún dính bệt vào mép quan Ân, tên lính hầu thấy thế vội quỳ xuống bẩm:

- Bấm quan lớn, trên mép quan lớn có con giun đất ạ!

CON CHÓ BIẾT NÓI...

Lão chánh tổng làng kia có con chó khôn lắm. Mỗi khi mắng nhiếc người nhà, lão chánh thường lấy con chó để sỉ nhục bọn họ, nên trong bọn có một anh tức lắm, hết sức tìm cách báo thù.

Một hôm, anh ta lại gần chủ và nói rằng:

- Thưa cụ, con cũng biết tính con ông nghênh mà đại dột lắm. Cụ bảo con chó ở nhà khôn hơn con, thật đúng. - Rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh ta nói tiếp luôn: - Ấy thế mà giá con chó nhà ta biết nói nữa thì mới thực hoàn toàn quý ạ.

- Chó nói? Chó gì mà lại chó biết nói?

- Ấy thế mà có đấy ạ. Hôm nọ, có mấy quan ở kinh thành về săn ở đầu làng. Con đi theo xem thì rõ ràng có hai con chó biết nói tiếng người. Con

lại gần hỏi các quan, mới biết rằng hiện giờ kinh thành, người ta tài lắm, người ta mở trường để dạy chó nói tiếng người.

- Ủ, cũng phải chứ. Vẹt, yểng còn nói được huống hồ là chó. Nếu không bận việc nhà, tao lên kinh thành xem sao một chuyến. Nhưng không làm sao đi được. Mùa gặt hái...

- Cái đó không ngại. Cụ cứ phó thác cho con.

Sáng hôm sau, thằng nhỏ dẫn chó lên kinh thành với số tiền là hai trăm bạc để thuốc men chi phí. Tới nơi, nó lấy đá buộc vào cổ con chó và quăng xuống sông Nhị Hà.

Bảy ngày sau, đánh bạc hết tiền, nó quay về, lão chánh hỏi chó đâu, nó nói:

- Thưa cụ, người Tây giỏi thực ạ. Vừa mới mang chó đến họ đã nhìn con chó nhà ta mà nói: “Con chó này khôn lắm”. Con đưa ra hai chục, để con chó lại, rồi sáng nào con cũng đến thăm một bận. Hôm qua, lúc con đến, nó đã bập bẹ được một câu “Nhà có khách!

Nhà có khách!” Quan Tây bảo về thừa với cụ cho năm trăm. Cụ đã đưa hai trăm, con xin nốt.

Lão chánh chẳng ngần ngại gì, đưa tiền cho thằng nhỏ. Ba hôm nữa, số tiền đó lại chui vào sòng bạc và con em hàng mạnh. Thằng nhỏ lại trở về, bầm cụ:

- Giỏi thật! Giỏi thật! Lúc con vừa đến, con chó nhà ta chạy ra kêu lên: “Kìa! Bác đã lên chơi đấy à?” rồi chuyện trò với con hồi lâu. Tuy nó nói được, song hãy còn ngọng lẩm. Quan Tây bảo phải ở lại dăm bữa nữa để tiêm thuốc và ngài đòi thêm năm trăm nữa.

- Năm trăm nữa? Sao lẩm thế? Nhưng nó nói được chứ?

- Vâng, cụ cứ tin con.

Thằng nhỏ lại được một phen thả cửa. Nó ở đến nửa tháng mới về. Lần này, từ ở cổng làng, nó đã ra vẻ bực tức, cầu nhàu. Lão chánh không thấy chó, hỏi nó, thì nó giẫm chân mà nói rằng:

- Thừa cụ, thế thì tệt thực, tệt thực.

Con chó nhà ta nó chó lắm, nó liến như phường chèo. Con vừa đến, nó hỏi thăm cụ có khỏe mạnh không, rồi nó nhe răng ra cười mà hỏi con: “Này đảng ấy, tổ độ này không ở nhà luôn không biết, lão chánh chủ chúng mình đạo này có gạ con bé thợ cấy ở làng bên cạnh nữa không? Mà không biết đạo này lão còn chòng ghẹo cái Ánh để cho chồng nó cầm dao sang chửi tận nhà như đạo trước không?”

- Thừa cụ, con nghe lộn ruột lắm ạ, con tức quá, đánh chết luôn tức thì...

Lão chánh, mặt đỏ như gấc, nói:

- Đồ phản chủ! Quân bất lương! Chó! Chó! Mày giết đi là phải!

CHA CÒN RẦY CON GÌ NỮA

Xóm kia có anh chàng con Cả Rơm, nhà giàu, chẳng lo học hành, chỉ ham huê nguyệt. Cậu ta bỏ trường, đánh quần đánh áo đi dạo xóm nào có gái xinh. Tưởng cậu vậy thôi, ai dè cha cậu cũng thế, nên cậu ta càng phóng

đang ăn chơi.

Ở xóm bên có một cô gái xinh đẹp. Hai cha con đều phải lòng, đua nhau tới xóm này ở, đụng nhau hoài hoài. Khi thì cha tới trước, con tới sau. Khi thì cha sau, con trước. Hễ tới sau cha lại bày tuồng la. Con tới sau thì nói:

- Bẩm cha, cha về có khách.

Hai cha con giận nhau mà không nói được. Một bữa, cha tính cứ để vậy sẽ thua con, nên mới rắp tâm rình bắt lỗi con về nhà rầy la. Vợ hỏi:

- Cớ sao mà ông ra oai thế?

- Nó không lo ăn học, bỏ trường mê huê nguyệt. Mãng không uốn để thành tre cứng ngắt. Bà tính coi, hễ mười lần tôi dạo vườn hoa thì gặp nó đang nín nành hết bảy.

Con nghe cha nói vậy đáp:

- Mười lần cha tới vườn hoa gặp con hết bảy. Vậy con ít hơn cha ba lần. Cha còn rầy con gì nữa?

CHỌN MỘT TRONG HAI

Có một anh chàng nát rượu, hay say nhưng lúc nào cũng cho mình là không bao giờ bị say. Chị vợ giao hẹn:

- Nếu bắt gặp anh say thì anh phải chịu gì?

- Chịu ăn đòn, 100 cái roi!

Một hôm, anh ta đi chơi về đã lè nhè, chân nam đá chân xiêu nhưng vẫn có vẻ ta đây không say, đập cửa, quát tháo ầm cả lên.

Chị vợ biết chắc chồng mình đã say liền ra vẻ hùng hổ, cầm roi chạy ra mở cửa. Anh chồng thấy vợ cầm roi, hoảng quá, lú cả lưỡi lại, huơ huơ tay.

- Ấy, không... không...! Tôi không say đâu mà cầm roi.

Chị vợ nghe vậy, liền đặt dọc cái roi xuống ngay dưới chân chồng:

- Được, nếu không say thì giẫm lên cái roi này, bước thẳng theo nó mà vào nhà!

Anh chồng hết ngoạ đầu bên này lại vịn cổ sang bên khác mà vẫn không nhấc chân lên được. Thấy vậy

chị vợ mới lên tiếng!

- Thế nào? Có phải say hay không. Tôi đếm đến ba mà anh không bước được thì ăn 100 roi ngay tức khắc.

Anh chồng ậm à, ậm ừ, nhưng ra vẻ tỉnh táo, cứ trợn to mắt lên nhìn xuống chiếc roi:

- Ờ.. ờ, thì bu mày từ từ đã nào...

- Từ từ cái gì? Chị vợ bắt đầu đếm.

Anh chồng cuống cả lên:

- Thì... bu mày để tao chọn xem một trong hai cái roi đang nằm dưới đất này, tao nên bước lên cái nào đã chứ!

CON RUỒI VÀ QUAN HUYỆN

Nhà anh cày ruộng kia có giỗ, vợ anh ta vừa làm cỗ xong đặt ra bàn thì một con ruồi đến đậu ngay lên đĩa thịt. Chị ta vội kêu lên rằng:

- Thôi chết tôi rồi, mâm cơm cúng tổ mà bố nó không trông coi cẩn thận để con ruồi nó đậu vào làm uế tạp mất rồi, thế thì còn gì là thiêng nữa!

Anh dân cày nghe thế cũng giận

con ruồi lấm, nghĩ bụng: hai vợ chồng lòng thành làm được mâm cỗ mà bị con ruồi làm ô uế, giờ có cúng “ông bà” không hưởng thì cũng tức.

Liên lên huyện kiện rằng:

- Bẩm lạy quan lớn, chúng tôi vất vả quanh năm, hôm nay mới làm được mâm cơm cúng tổ, thế mà con ruồi nó sà vào, làm ô uế cả. Xin quan lớn xử thế nào cho con được nhờ.

Quan nghe xong liền bảo anh dân cày rằng:

- Từ rày, tao cho phép mày hễ thấy nó đậu bất cứ đâu thì cứ tha hồ đánh cho chết.

Quan vừa nói buông lời thì một con ruồi đậu ngay lên má quan.

Anh dân cày trông thấy con ruồi, cơn tức lại nổi lên, vội nắm môi, giang tay tát bốp vào mặt quan mà quát rằng:

- BỐ mày, đã chết chưa? Mày lại dám làm ô uế cả mặt quan ra à!

CỦA MÀY LÀ CỦA MÀY, CỦA TAO LÀ CỦA TAO

Một ông quan vốn tính hách dịch, một hôm sang sông có việc vội, lại gặp phải anh lái đò chở chậm. Quan tức quá, lên đến bờ rồi còn quay lại mắng anh lái đò:

- Mày như cái của tao!

Anh lái đò không nói gì. Quan thích lắm, về đến nhà liền khoe với vợ rằng:

- Bà nó ạ, hôm nay thằng lái đò nó bị tôi mắng cho là “như cái của tao” mà nó không dám cãi một tiếng.

Quan bà nghe nói thế thì giấy nẩy lên:

- Thôi chết! Nó như cái của ông thì ra nó ngủ với tôi à?

Quan ông ngẩn mặt ra:

- Ủ nhỉ! - Rồi vội vã ra bờ sông gọi tên lái đò mà rằng:

- Này thằng kia, lúc nãy tao mắng nhầm đấy, bây giờ tao mắng lại: - Tao như cái của mày, nghe không!

Mắng rồi ngài lại hí hửng về kể chuyện với quan bà.

- Sao mà ông đại thế? Ông như cái của nó thì ra ông ngủ với vợ nó à?

Quan ông mới ngã ngựa ra, ngài lại vội vàng đội khăn chạy trở lại bờ sông tìm anh lái đò.

Lúc này thuyền của anh đang chở ra đến giữa sông, quan liền đứng trên bờ gọi với ra mà rằng:

- Này thằng lái đò! Lúc nãy tao mắng thế cũng không phải. Bây giờ cái của tao là cái của tao, cái của mày là cái của mày nhớ!...

DIỆU KẾ

Một quan võ có tính sợ vợ. Một hôm, đang cầm cự với giặc ở biên thù, bỗng nghe tin mật báo là phu nhân ở sau lưng sắp tới để hỏi tội quan về việc đem nàng hầu đi theo. Quan bèn triệu ban tham mưu lại vấn kế.

Kẻ đưa ra kế này, người bày mưu nọ, tướng quân đều thấy không ổn. Bỗng một viên quân sư, vốn dòng râu

quặp, đứng dậy râu rắng:

- Trước mặt, địch quân như gió bão, sau lưng, phu nhân như nước lũ. Song, lọt vào tay giặc không nguy bằng lọt vào tay phu nhân. Chỉ có nước tướng quân hàng giặc, để thoát khỏi tay phu nhân là hơn cả.

Ông tướng vỗ đùi khen:

- Diệu kế, tuyệt diệu kế!

ĐỔI CHỖ Ở

Anh kia, tính thích yên tĩnh lại phải ở cạnh nhà một anh thợ rèn và một anh thợ bạc. Cả hai cùng làm âm ỉ suốt ngày đêm, làm anh không nghỉ được.

Anh vẫn phàn nàn với hàng xóm, nếu hai anh thợ rèn và thợ bạc chịu dọn nhà đi thì anh dám làm một bữa tiệc thực sang để khoản đãi cả hai anh.

Câu được, ước thấy liền. Một hôm, anh thợ rèn và anh thợ bạc cùng đến thăm và loan tin hai anh nay mai sẽ đổi chỗ ở.

Anh ưa yên tĩnh thích quá mời hai anh ăn tiệc.

Tiệc xong, bèn hỏi anh thợ rèn:

- Chớ bác định dời đi đâu vậy?

- Anh thợ rèn đáp:

- Tôi dời sang ở bên anh thợ bạc.

Quay sang anh thợ bạc:

- Thế còn bác tính dọn đi đâu?

- Tôi dọn sang ở nhà anh thợ rèn.

ĐẬU PHỤ CẢN

Sư cụ xơi thịt cây vụng ở trong phòng. Chú tiểu biết, hỏi:

- Bạch cụ, cụ xơi gì trong ấy ạ?

Sư cụ đáp:

- Tao ăn đậu phụ.

Lúc ấy, có tiếng chó sủa âm ỉ ngoài cổng chùa.

Sư cụ hỏi:

- Cái gì ngoài cổng thế?

Chú tiểu đáp:

- Bạch cụ! Đậu phụ làng cản đậu phụ chùa đấy ạ!

ĐÚNG MÃI NÓ MỎI

Có anh lính sắp phải đi thú xa, tính hay ghen lại gặp chị vợ lẳng lơ. Liên nghĩ ra một kế đánh dấu vợ. Anh vẽ ở đùi vợ một người lính bồng súng. Chồng vừa đi khỏi, vợ liền rước nhân tình về hú hí. Xong rồi thằng nhân tình lại vẽ lại cái hình người lính vác súng. Anh chồng về trông thấy đùi vợ vẫn nguyên dấu, thú lắm, nhưng bỗng tái mặt hỏi vợ: “Sao lúc đi, tao vẽ người lính bồng súng bên trái mà bây giờ lại bồng súng bên phải?” Chị vợ toét miệng ra cười: “Chán lắm, thì vác bên trái mãi nó mỏi, nên phải đổi vai sang phải chứ sao”.

ĐỐI BẰNG TỤC NGỮ

Một anh học trò nghèo hay chữ, ra chợ thấy một chị bán gạo xinh đẹp, nảy ý trêu chọc, đến năn nỉ xin mua chịu, sau này đồ đạc sẽ đền đáp. Chị bán gạo biết anh ta là học trò mới nói:

- Tôi ra câu đối, nếu anh đối được tôi không chỉ cho anh gạo mà còn theo anh về làm vợ nữa.

Anh học trò đồng ý. Chị ta nghĩ ngay ra một câu đối mà dân gian thường đem ra để giễu học trò dốt nhằm làm anh ta bẽ mặt. Chị đọc luôn:

- *Học thì dốt, l... tốt thì muốn.*

Anh học trò bí quá, chuồn cũng dở nên làm bài bảy đũa giai, bê thúng gạo chạy. Chị này chạy đuổi theo luôn mồm đòi:

- Trả đây, chưa đối được lại còn lấy gạo.

Nhìn chị bán gạo đuổi theo, trong đầu anh nảy ý và đọc ngay:

- *Việc thì bỏ, cặc lơ thì theo.*

Chị kia chịu là hay, vì ý tứ, chữ nghĩa đều chỉnh, nhất là hai câu đều là dạng tục ngữ cả. Và, sau hai người thành thân, lấy nhau.

GIẬN MÀY TAO Ở VỚI AI

Ngày xưa, một phú ông có một cô con gái rất xinh. Nhiều trai bản mê nàng, nhờ người mối lái, nhưng đều bị phú ông từ chối. Phú ông thường nói với mọi người:

- Tôi không cần rể lắm vàng, nhiều bạc mà chỉ cần một người thông minh lanh lợi. Bình sinh tôi không bao giờ biết giận, nếu người nào có tài làm cho tôi nổi giận thì người đó sẽ xứng đáng làm rể tôi.

Nghe lời thách của phú ông, nhiều chàng trai bản trên làng dưới đã lần lượt trở tài hồng chiêm cô con gái đẹp. Nhưng bao nhiêu cách chọc tức của họ đều bị phú ông coi như nước lã. Lão không những không hề tỏ chút giận dữ. Lắm lúc lại còn cười phá lên làm cho những người bấy lâu tự cho là thông minh lanh lợi đều khoanh tay.

Một hôm có một chàng trai Mồ côi đến xin ở thuê cho phú ông. Chàng chấp nhận lời thách đó. Về phần phú ông chỉ coi chàng như những người

làm công khác.

Chàng trai chăm chỉ làm hết mọi việc được giao. Phú ông mừng vì muốn được người chăm làm và cẩn thận.

Một hôm Mồ côi rủ phú ông đi buôn bông. Hồi ấy đi buôn bông rất có lãi nên rất khó mua. Tuy vậy nhờ tài tháo vát, Mồ côi cũng mua được hai bồ bông. Khi đem gánh bông lại cho phú ông chàng nói:

- Bông ở đây vừa trắng lại vừa tốt, đem về bán ở nơi ta thì ông kiếm một vốn bốn lãi ngay. Con còn phải ở lại mua thêm một gánh nữa. Ông hãy về trước và gánh giúp con gánh bông này về. À, con đã nén chặt bông rồi, trong khi đi đường ông đừng xếp lại nữa nhé.

Nghe Mồ côi nói, phú ông vui lòng nhận gánh về. Nhưng lão biết đâu đến đêm Mồ côi đã chui vào gối ở trong một bồ, rồi phủ kín bông lên.

Sáng dậy, phú ông không thấy Mồ côi đâu, cho là chàng đã đi từ sớm tìm mua thêm hàng. Lão liền gánh hai bồ bông lên đường, gánh bông quả là

nặng làm cho phú ông vất vả.

Nhưng nghĩ tới số bạc bỏ ra, lão đành ì ạch tha được hai bồ bông về tới nhà.

Về đến nhà, đặt gánh xuống, phú ông ngồi phệt xuống bên gánh thở hồng hộc.

Bống Mồ côi từ trong một cái bồ chui ra, làm cho phú ông giật mình. Lão trợn tròn đôi mắt nhìn Mồ côi, Mồ côi nhoẻn miệng cười rồi hỏi:

- Ông gánh nặng, mệt lắm phải không? Con xin ông tha lỗi cho nhé. Bây giờ ông mới hiểu rõ những người gồng gánh thì vất vả mệt nhọc như vậy đấy.

Phú ông tức giận lắm, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi Mồ côi:

- Cái thằng này vào trong bồ từ lúc nào? Thế ra mày bắt tao phải gánh cả mày từ sáng đến giờ đấy phải không? Cái thằng tệ quá! Mày làm tao suýt chết mệt vì mày đấy. Thế mày không ở lại tìm mua thêm bông cho tao à?

Mồ côi vẫn cười, rồi trả lời:

- Ở đó hết bông rồi! Muốn mua nữa

thì phải đến chợ khác.

Phú ông nghiêm nét mặt trách:

- Thế mà hôm qua mày lại lừa tao!

Đồ mất dạy!

Mồ côi đến bên cạnh hỏi:

- Con làm phiền lòng ông như vậy, ông có tức giận không?

Phú ông thản nhiên đáp:

- Tao giận mày thì còn ở được với ai?

Vài hôm sau phú ông lại rủ Mồ côi đi buôn bông. Lão định bụng sẽ trả miếng Mồ côi cho hả giận. Mồ côi nhận lời. Chuyến này Mồ côi cũng xông xáo khéo tìm và mua được hai bồ bông đầy như trước. Hôm sắp ra về phú ông bảo Mồ côi:

- Sáng mai mày hãy gánh hai bồ bông về trước. Tao còn phải ở lại để đi thăm một người bạn rồi sẽ về sau.

Mồ côi đã biết ý định của lão nhưng cũng giả vờ làm như không biết, vui vẻ nhận lời. Đêm hôm ấy, phú ông lừa lúc Mồ côi ngủ, chui vào ngõi gọn ở trong bồ và phủ kín một lớp bông lên.

Sáng hôm sau Mồ côi xỏ đòn, quây

gánh thẳng đường về nhà làm như không biết gì cả.

Đi đến một cái cầu có hai tấm ván hẹp bắc ngang qua một con suối sâu. Mồ côi đặt hai bồ bông xuống bên mép cầu, ngồi nghỉ. Ngồi một lúc chàng lại đứng định đi ra xa hóng mát. Phú ông đang ngồi trong bồ bông nghe tiếng Mồ côi gọi giật giọng từ đằng xa:

- Bác dắt trâu kia ơi! Bác đừng để trâu chạm vào hai cái bồ bông của cháu mà nó lăn xuống vực sâu đấy.

Phú ông ngồi trong bồ kinh hoàng nghe nói tưởng có người dắt trâu sắp đi qua cầu. Lão vội chui ra khỏi bồ nhưng vì hai cái bồ đặt sát mép cầu nên khi phú ông chỉ hơi cựa mình có một tý mà nó đã lăn tùm xuống suối. Nước suối chảy xiết, cuốn cái bồ đi băng băng. Phú ông quấy mãi mới chui ra được, sau đó bơi vào bờ. Giữa lúc ấy, Mồ côi cũng làm bộ hốt hải chạy tới. Chàng kéo được cái bồ ướt sũng nước lên đặt trên hòn đá. Rồi chàng đi đến gần phú ông trách:

- Ông bảo ở lại đi thăm người bạn

kia mà! Sao lại chui vào bồ bông như vậy? Rõ thật đáng kiếp chưa!

Phú ông nín lặng không nói một lời. Một lúc lâu, Mồ côi lại lên tiếng hỏi:

- Ông ơi! Con làm ông xuýt chết trôi, ông có tức giận lắm không?

Phú ông vẫn bình tĩnh:

- Ông giận mà ỷ thì ông còn ở được với ai!

Bấm đốt ngón tay Mồ côi thấy mình đã làm thuê cho nhà phú ông được hơn hai năm rồi mà vẫn chưa đạt mục đích. Tuy vậy chàng cũng chưa chịu bỏ.

Một hôm chàng theo phú ông đi cày. Cày đến giữa buổi thấy xa xa có một đoàn ngựa của quan trấn đi tới. Mồ côi nảy ra ý nghĩ liền thôi cày và rủ phú ông cùng về. Trong lúc phú ông đang rửa lại cuốc thuổng, chàng nhanh chân về trước. Đến chỗ khuất, chàng ngồi ỉa ngay một bãi giữa đường, rồi hạ nón úp đóng phân lại. Khi phú ông đi tới gần, chàng làm bộ hai tay khư khư đè cái nón úp và nói:

- Con vừa úp được con chim lửa trời

rất đẹp. Người ta nói nhà ai có con chim này thì lúc nào cũng vui và làm ăn thịnh vượng. Con định bắt nó đem về cho ông nuôi.

Phú ông toan thò tay vào bắt thì Mồ côì gạt đi:

- Không được! Ông thò tay vào thì nó sẽ bay đi mất đấy. Ông hãy giữ chắc cái nón để con chạy ù về lấy cái lưới ra đây giăng bắt cho chắc chắn. Ông chớ để lỏng mà con bắt đền đấy.

Phú ông nhận lời hai tay giữ lấy cái nón úp. Mồ côì vừa đi khỏi một lúc thì quan trấn đi đến. Thấy phú ông ngồi bệt giữa đường, tên quan bèn quát hỏi. Nhưng phú ông không thưa không rằng mà cũng không tránh đường, hai tay vẫn khư khư giữ chắc cái nón úp. Quan lấy làm lạ liền xuống ngựa đến gần hỏi:

- Anh là ai mà lại ngồi cam ngồi diếc ở giữa đường như vậy?

Phú ông thưa:

- Bẩm quan trong nón có con chim lửa trời!...

Nghe nói con chim lửa trời quan

cũng thích lắm. Lão bảo phú ông bắt lấy bán cho mình, Phú ông nói:

- Xin ông hãy khoan khoan chờ thằng ở tôi một lúc. Nó sắp mang lưới ra bây giờ.

Lão quan sốt ruột bèn nói:

- Được! Anh cứ để ta thò tay bắt. Nếu làm xong thì ta sẽ đền.

Lão ngồi xuống rồi thò tay khoắng dưới cái nón. Nhưng chả thấy chim lửa trời đâu mà lại quờ phải đồng cút. Lão nổi khùng quát:

- À! Ra cái lão già này dám trêu ta. Mà có biết ta là ai không? Hả!...

Rồi lão sai lính nọc cổ phú ông ra đánh năm mươi roi, máu chảy ròng ròng. Khi về đến đầu làng phú ông mới gặp Mồ côi vác lưới chạy ra. Thấy mặt Mồ côi lão hầm hầm quát:

- Cái thằng điều tha hổ vô kia. Làm sao mày dám lừa ông như vậy để ông phải một trận đòn!

Mồ côi còn làm già:

- Thôi! Thôi! Cái ông này! Chắc đã làm xong mất con chim lửa trời của tôi rồi. Nếu ông làm mất thật thì ông sẽ phải đền đấy.

Nghe Mô cô nói, phú ông càng nổi xung. Lão lớn tiếng quát, làm cho cả làng phải chạy ra:

- Cái thằng chết bầm chết vằm kia! Mày muốn tốt thì lập tức ra khỏi nhà tao ngay. Các ông các bà xem. Nó làm cho tôi tức tối biết bao nhiêu, tôi không thể để cái thằng hỗn láo này ở lại thêm một lúc nào nữa. Đồ chó chết, cút ngay!

Mô cô nhìn phú ông rồi nhìn mọi người. Chờ phú ông nói hết lời, chàng mới nhẹ nhàng nói:

- Xin ông bớt giận, con sẽ ra khỏi nhà ngay. Nhưng từ nay con là rể của ông, xin các ông các bà làm chứng cho con.

Phú ông như bừng tỉnh mộng liền nói:

- Ừ nhỉ! Mày cũng xứng đáng là rể của tao!

ĐƯỢC CÁ NƯỚC LẤN CÁI

Một chị tối đến, chồng vừa đi vắng vội gọi anh láng giềng là nhân tình

sang hú hí. Giữa lúc ấy, chồng chị có việc gì lại quay về. Anh nhân tình phải chui xuống gầm giường, còn chị thì nằm kêu đau bụng. Chồng về đến nhà, chị bắt chồng đưa ra vườn đi ngoài. Vừa rặn, chị vừa nói để anh nọ nghe tiếng: “Mày có ra ngay không thì chết cả bà lẫn mày”. Anh hàng xóm liền chạy ra, đến sân, rêu trợn nên ngã “oạch”; nghe tiếng động anh chồng chạy ra, anh ta liền bấu nắm rêu rồi chạy vào đưa cho anh chồng và nói: “Nghe chị đau bụng nên tôi đem thuốc cho chị uống”. Chị vợ uống thuốc khỏi liền. Hôm sau anh chồng mua nải chuối biếu anh láng giềng để tạ ơn.

GIÀN LÝ ĐỒ

Thầy đề kia có tính sợ vợ, một bị vợ đánh cho một mẻ, lại bị cào cấu sứt cả mặt mũi. Hôm sau đến cổng đường, quan trông thấy liền hỏi:

- Thầy làm gì mà để mặt mũi toạc ra cả như thế?

- Bẩm quan, chiều hôm qua con ngồi hóng mát trước sân chẳng may bị cái giàn lý đổ. Suýt nữa thì khốn với nó!

Quan biết ý liền cười:

- Thấy lại nói dối tôi rồi. Giàn lý nào mà lại đổ? Chắc lại làm gì để vợ nó cào cho đầy hằn thoi? Có phải thế cứ nói thật đi rồi tôi sai mấy tên lệ ra nó lôi cổ vào đây...

Nào ngờ quan bà đứng trong màn nghe rõ chuyện, đến đây không nén được, vội hăm hăm bước ra. Quan ông chợt thấy bóng quan bà, hồn vía bay mất cả, lú lú lại bảo thầy đề:

- Thôi, thầy hãy tạm lui... Giàn lý nhà tôi cũng sắp đổ!

HAI CHỤC THÔI

Một anh chàng vợ mới đẻ phải "kiêng". Anh ta bực tức lắm cứ đứng lên ngồi xuống đi ra đi vào. Chị vợ biết ý nói:

- Thôi anh cầm tạm ít tiền sang bên

hàng xóm mà "giải quyết".

Anh chàng nghe lời vợ sang bên hàng xóm, một lúc sau về nhà vẻ mặt đầy sung sướng. Chị vợ hỏi:

- Thế nào nó lấy anh bao nhiêu?

Anh chồng thật thà trả lời:

- Hết có năm chục thôi.

Chị vợ rít lên:

- Tiên sư nhà nó, con khốn nạn.

Anh chồng hỏi:

- Thế có chuyện gì?

Chị vợ nói:

- Hồi con ấy nó đẻ thằng chồng nó sang đây em lấy nó có hai chục thôi.

UỐNG THUỐC ĐỘC KHÔNG CHẾT

Có một anh nhà giàu nghiện rượu, sợ đây tớ uống vụng nên cố chọn nuôi một người lù khù. Anh ta có việc phải đi vắng, bảo người ở trông nhà:

- Mày ở nhà, phải trông coi lấy cái chân giò treo đó, với con gà sống thối trong chuồng, kéo chó mèo nó tha đi, nghe.

Và chỉ vào hai ve rượu:

- Còn hai ve này là thuốc độc để
bẫy chuột. Uống chết đấy!

Anh ta đi rồi, người đầy tớ ở nhà
bắt con gà sống thiến làm thịt, luộc
chân giò lên ăn, lại lấy cả hai ve rượu
uống hết, say mềm cả người. Khi anh
ta về thấy người đầy tớ nằm sấp dưới
đất, hơi men nồng nặc, liền đánh thức
dậy hỏi gà, đùi heo và hai ve kia đâu.
Người đầy tớ khóc mà thưa rằng:

- Con vâng lời ông ở nhà coi nhà, rùi
có con mèo và con chó chạy lại, con mèo
thì tha cái chân giò, con chó thì cắn con
gà trống thiến chạy mất. Con sợ ông
mắng nên lấy hai ve thuốc độc uống.

MỤC LỤC

● Súng săn	5
● Vui một chút	6
● Hoa hồng	6
● Không can thiệp	7
● Lấy vợ mà vẫn còn... rìn	8
● Mẹ không cho phép	11
● Chó liên da	12
● Aladanh	12
● Thói xấu	13
● Anh hai vợ	14
● Ôi tình yêu	16
● Tiếp tế	18
● Các mặt	19
● Vì nó là con lừa	20
● Tưởng lầm	21
● Ai đang nói đây	21
● Kèn	22
● Vợ tôi bắt...	23
● Đỡ đở	23
● Tiền phạt	25
● Gây không khí	26
● Tội "hắt hơi"	27
● Thói quen nghề nghiệp	27
● Vừa buồn cười vừa sợ	29

• Qua mắt	31
• Vì sao Tự Đức ghét Nguyễn Du!	31
• Bộ râu của phú ông	35
• Thật thà	39
• Tên âu yếm	40
• Mình là ai nhỉ?	40
• Lý do	41
• Tội gì?	41
• Ngôn ngữ nghề nghiệp	42
• Cha, mẹ và hôn nhân	42
• Công dụng của cái tai	43
• Thầy giáo	43
• Kết nghĩa	44
• Bệnh nghề nghiệp	44
• Không can, tôi còn uống đến sáng	45
• Phao câu đầu rồi?	46
• Chớ vội phẩn khởi!	46
• Bí quyết buôn bán	47
• Thử xem anh có sợ không	48
• Tài ăn cút chó	49
• Cha nào con nấy	51
• Cái con quỷ này sắp đánh rắm	51
• Biết tổng lòng vợ	52
• Cái mặt đáng bao nhiêu tiền?!	53
• Uống thuốc độc không chết	56
• Vì cố gì	57
• Đã có thần đây ạ	58
• Vạ lây anh Ba tiền	59

• Vua làng chạy	66
• Quan huyện giả	75
• Lắm cảm	78
• Mèo...	79
• Ghen	80
• Con vẹt	81
• Xưa và nay	82
• Sợ vợ	84
• Ba điều khó chịu	84
• Thả cả ra	86
• Giao nhầm chìa khóa	87
• Chung thủy	88
• Thơ Bút Tre mới	89
• Khéo nói	90
• Những người hàng xóm đáng trách	91
• Vợ chồng lính trẻ viết thư	92
• Sao dao luôn sắc!	93
• Bác cứ mặc em	93
• Hát đố ghẹo nhau	94
• Khi chồng có "bồ"	96
• Loạn ngôn	98
• Bán gà ba lần	99
• Dùng để làm gì	101
• Hai người phải chết một	101
• Hãy đổ hộ cho em	102
• Ăn cháo tấm	103
• Ăn dẫu gì?	104

-
- Anh chàng ngốc làm theo vợ dặn 106
 - Bầm quan lớn ngài mình lắm! 116
 - Ác giả ác báo 117
 - Ba anh mê ngủ 120
 - Bây giờ nó mới thò đầu ra 120
 - Cái tên 121
 - Ba anh đầy tớ 122
 - Bắt được sợi dây 124
 - Chẳng phải tay ông 124
 - Chỉ tại anh thầy địa lý 125
 - Con giun đất 128
 - Con chó biết nói... 129
 - Cha còn rầy con gì nữa 132
 - Chọn một trong hai 134
 - Con ruồi và quan huyện 135
 - Cửa mày là cửa mày,
cửa tao là cửa tao 137
 - Diệu kế 138
 - Đổi chỗ ở 139
 - Đậu phụ cắn 140
 - Đứng mãi nó mới 141
 - Đối bằng tục ngữ 141
 - Giận mày tao ở với ai 143
 - Được cả nước lẫn cái 151
 - Giàn lý đồ 152
 - Hai chục thôi 153
 - Uống thuốc độc không chết 154

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI
B15 - Lô 2 - Mỹ Đình 1 - Hà Nội - Việt Nam
Tel: (04) 6287 2617 - (04) 6287 2348

101

Truyện cười dân gian Việt Nam

Chịu trách nhiệm xuất bản

Vũ Văn Hợp

Biên tập : Nguyễn Thủy

Vẽ bìa : Minh thắng

Trình bày : Minh Tân

Sửa bản in : Minh Tân

LIÊN KẾT XUẤT BẢN
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA MINH TÂN
NHÀ SÁCH MINH THẮNG
ĐỊA CHỈ : 808 ĐƯỜNG LẮNG - HÀ NỘI
ĐT: 043 999 7777 - FAX: 046 266 1133
Email: nhasachminhthang@yahoo.com

In số lượng 3.000 cuốn (1.500 cuốn khổ 13 x 19 cm
+ 1.500 cuốn khổ 10 x 18 cm).

Tại C.ty Cổ phần In Thương mại HTC

Giấy đăng ký xuất bản số : 72/QĐ-NXBTĐ

Quyết định xuất bản số: 191-2013/CXB/07 - 08/TĐ

In và nộp lưu chiểu năm 2013.

MỜI CÁC BẠN TÌM ĐỌC

 Nhà sách Minh Thắng
808 ĐƯỜNG LẮNG - HÀ NỘI
ĐT: 043.7755620 - 043.9997777

101 TRUYỆN CƯỜI DÂN GIAN VIỆT NAM

8 936040 589682
Giá: 18.000đ